

NÚM
218

gener - desembre 2018

EL BUTLLETÍ

**DE L'AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA
DE GRANOLLERS**

S SUMARI

55 EDITORIAL

56 NOTICIARI

49A RENOVACIÓ DE LA FLAMA
ASSAMBLEA GENERAL ORDINÀRIA 2018

61 ACTIVITATS

13È CONCURS FOTOGRÀFIC
36A EXCURSIÓ POPULAR
PRIMAVERAL DE CINEMA
MATAGALLS - GRANOLLERS 2018
DIADA SOCIAL COMMEMORATIVA 90 ANYS

83 MATINALS

LLAFRANC - TAMARIU - LLAFRANC
RUTA PREHISTÒRICA DE CÉLLECS
ESTANA - PRAT DE CADÍ
SORTIDES DEL GRUP DE MATINALS 2018

89 JUVENILS

EXPEDICIÓ ALS ALPS 2018

90 GINESTERS

CAN VICENÇ DE PALOU
XIV ANYS DE GINESTERS, SEGONA ÈPOCA
ELS GINESTERS, ANY 2018

74 COL·LABORACIONS

MOSSÈN JAUME OLIVERAS, MISSIONER
EL PIRINEU MENYS CONEGUT

93 RETALLS DE PREMSA

REVISTA PRONTO, REINHDD MESSNER
SOM GRANOLLERS, CLIMBING 2018

82 SEDEG. SECCIÓ D'ESCALADA

RESUM D'ACTIVITATS 2018

FOTO DE PORTADA: MAURE LUIS, "TREPADELLA VERA, ONOBRYCHIS VICIIFOLIA"

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS
C/ Corró, 10 - Tel. 93 860 01 47

Apartat de correus 207 - 08400 Granollers
E-mail: aegra@telefonica.net - www.aeg.cat

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I ACTIVITATS
FUNDAT L'ANY 1931

GENER - DESEMBRE 2018 - VOLUM IX - Núm 218

I PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA DE PERIODISME

Publicació per als socis i per a les entitats excursionistes.

L'Agrupació Excursionista de Granollers està associada a les Federacions següents:

- D'Entitats Excursionistes de Catalunya.
- Catalana d'Espeleologia.
- Catalana de Camping i Caravaning.

El finançament d'aquest butlletí és a càrrec del capítol de Butlletí del pressupost general d'aquesta Agrupació. La seva distribució és gratuïta.

Els articles publicats expressen l'opinió dels seus autors, no forçosament la de l'AEG.

Dipòsit legal: B-34662-2008

Coordinació: Alfons García, Teresa Jofre, Maure Luís,
Teresa Madrid, Xavier Moya, Joan Mundet i Albert Estapé.

Correcció: Teresa Madrid i Teresa Jofre.

Maquetació: Alba Luís

Impressió: Impremta Municipal

ALBERT ESTAPÉ

Segurament als més joves us pugui sorprendre que en un món tan intercomunicat i instantani gràcies als mitjans electrònics, l'entitat continuï editant un butlletí resum de les seves activitats, quan també disposem de pàgina web i participem en les xarxes socials.

Sense experiència en el que pot passar amb la informació digital i la seva compatibilitat en els nous formats del futur, com a entitat amb molts anys d'història, prop de cent, tenim el goig de poder, actualment, anar al nostre arxiu i consultar la documentació en paper de la nostra entitat i l'activitat que s'hi va desenvolupar, a través d'aquest butlletí. Cert que ha tingut èpoques de tot, amb molts o pocs fulls, intervingut, qüestionat, blanc i negre, color, mensual, trimestral, anual,... però hi són tots i plens d'informació important del moment en què es van escriure.

Defensar la informació en paper o defensar el butlletí no s'ha d'interpretar com a sinònim d'antiquat o de poca confiança en la informació digital. Ambdues tecnologies són complementàries l'una de l'altra. Hem passat en pocs anys dels disquets als CD, DVD, Pen-drive i ara al núvol. Com a particulars, tots hem quedat atrapats perdent informació en cada un d'aquests canvis. Tenim encara poca experiència a conservar la informació digital, i l'entitat també. A més a més, l'Agrupació no té un poder econòmic com per poder-se permetre certes inversions. És a dir, la finalitat inicial de comunicació entre els socis i l'entitat que tenia el butlletí, ha trobat un bon complement en la informació digital, hi ha espai per als dos. Al butlletí hi queda condensada i resumida l'activitat que els mateixos socis vulguin compartir.

El grup que elaborem el butlletí som conscients que l'edició se'ns ha anat retardant aquests últims temps i portem una demora, bona part del retard ve motivat per la dificultat en l'obtenció d'escrits de col·laboradors que vulguin aportar-hi les seves opinions, descriure les seves experiències, excursions, etc...

La voluntat dels organitzadors de poder disposar d'aquests escrits té un doble objectiu, per una banda, omplir de contingut l'edició en curs i per l'altra poder deixar per escrit de forma ordenada l'activitat dels socis i de l'entitat.

Ara potser, no donem importància a no fer una relació de les activitats de muntanya, d'escalada o qualsevol altra secció, però qui ho estudiï en el futur mirant butlletins de paper o en format electrònic, farà les seves deduccions sobre el que hi trobi. El més segur és que nosaltres mateixos ho farem, i aleshores ens adonarem que aquesta ha estat una manera d'empobrir la nostra entitat. Sorprèn que de forma immediata ens passem les fotos entre nosaltres per WhatsApp, Facebook, Twitter, però ens costi informar al butlletí. Penseu que a tots ens ha passat que després de tant compartir, al cap d'un any, tot i els sistemes digitals, acabem per no tenir res de res.

Us animem, doncs, a col·laborar, posant imaginació en ser àgils i trobant noves formes de compartir informació. Recordeu que el butlletí és l'eina digital, o de paper, que ha de garantir la pervivència de la memòria de l'entitat.

49a RENOVACIÓ DE LA FLAMA DE LA LLENGUA CATALANA A MONTSERRAT

JOSEP CASTELLS GIRONÈS

El passat 19 de febrer tingué lloc l'acte simbòlic de Renovació de la Flama. En aquesta ocasió i a l'espera del Cinquantenari solemne de l'any vinent 2019, ha estat organitzada pel Centre Excursionista de Sant Feliu de Codines, que li ha donat tota la brillantor que mereix en coincidir amb els actes de l'any Fabra de 2018.

Per parlar amb rigor de la figura i obra de Pompeu Fabra, ho fem en paraules de Jordi Mir en una entrevista que se li fa en el diari "ARA". Mir ha estat cabdal en tots aquests actes de Renovació de la Flama, és professor

de Català, activista cultural, creu de Sant Jordi, també excursionista, i un gran coneixedor de la vida i obra de Pompeu Fabra.

Jordi Mir és un dels pocs supervivents del Secretariat que el 1968 va organitzar els actes de celebració del centenari del naixement de Pompeu Fabra: "Cal que recordem el context, en plena dictadura franquista, amb un accés limitadíssim als mitjans, premsa, radio i televisió, sense l'escola en català i una política hostil per part del Govern, un reduït grup de persones van aconseguir que gairebé en tots els pobles de parla catalana es celebrés almenys un acte de reconeixement a la figura de Fabra, amb el lema "Pompeu Fabra, la llengua d'un poble".

Recordo les reunions amb Joan Triadú, Alexandre Cirici, Jordi Carbonell, Jordi Pujol... és que ja fa 50 anys de tot allò, i fent una valoració actual, cal dir que

podem estar molt satisfets de com va funcionar tot aquell any Fabra de 1968.

Amb motiu d'aquell primer any Fabra, el moviment excursionista s'hi va sumar amb entusiasme, va ser capaç d'imaginar símbols que superessin la dura realitat política i cultural. Així va néixer la Renovació de la Flama, i des de aleshores s'ha anat fent cada any. Els actes d'aquell 1968 van ser previstos per al mes de Juny, però per la moguda del Maig Francès va caldre ajornar-los fins al 12 i 13 d'octubre. S'encengué la Flama al cementiri de Prada davant la tomba de Fabra i el diumenge següent va arribar a Montserrat, després de vuit etapes per camins de muntanya a càrrec de 126 portadors de 21 entitats, va ser rebuda amb tota solemnitat per l'abat Cassià Just", i va ser el mateix Jordi Mir qui va encendre per primera vegada la llàntia a l'atri del Monestir.

Assistents a la renovació de la Flama. FOTO: JOSEP CASTELLS

Aquest any Fabra de 2018 s'ha repetit una vegada més el gest simbòlic de la Renovació de la Flama, rebuda per l'abat Josep Maria Soler i per aquesta ocasió, com que l'atri del Monestir estava en obres, s'ha fet en el marc solemne del claustre gòtic que és a tocar de la plaça del Monestir.

A la sortida de la missa conventual, en aquest espai d'esplendor va prendre la paraula Jordi Merino, el president de la FEEC: "Vull donar les gràcies al C.E. de Sant Feliu de Codines per la organització, al pare Abat pel seu acolliment, a les altres autoritats presents, als representants de les diverses entitats excursionistes que han vingut per a la Renovació de la Flama, especialment aquest any d'aplicació del 155, cal ser tossut i persistent. Jo mateix soc exemple de l'èxit de la immersió lingüística. Per tot l'esforç que s'ha fet des de la FEEC però també des de les entitats

excursionistes, cal que siguem fermes, que ens mantinguem dempeus, davant de tots els obstacles, serà amb la col·laboració de tots que tirarem endavant, com va fer Fabra amb l'excursionisme cultural, o amb els alumnes a qui va ensenyar paraules i mots que no havien de deixar perdre's, per això fem la Renovació de la Flama, i per donar-hi relleu l'any vinent que s'escau el 50è aniversari, ho organitzarem conjuntament entre la Federació i les diverses entitats que al llarg dels anys s'hi han implicat, perquè en qualsevol situació o clima polític, cal ser ferm i tirar endavant. Visca Catalunya."

Seguidament en Gerard Esteve, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya UFEC, va recordar-nos "que fou Pompeu Fabra qui va ser primer president de la UFEC en la seva creació l'any 1933, i el gran mèrit de Fabra a més de la recuperació

**Els actes d'aquell 1968...
S'encengué la Flama
al cementiri de Prada
davant la tomba de Fabra
i el diumenge següent
va arribar a Montserrat,
després de vuit etapes
per camins de muntanya
a càrrec de 126
portadors de 21 entitats...**

Taula de presentació de l'acte de la renovació de la Flama. FOTO: JOSEP CASTELLS

Lectura del manifest per part de l'abat Josep M. Soler. FOTO: JOSEP CASTELLS

del català, fou que va tenir el coratge de fer arribar la llengua catalana arreu del país, i el va vertebrar com a element de cohesió social. Un altre element que caracteritza Fabra és l'exili dels seus darrers anys, i jo vull recordar avui els nostres presos i exiliats, i el millor reconeixement per a aquestes persones exemplars és no defallir, com va fer Fabra, treballant amb rigor i excel·lència per la normalització del català en els àmbits que més ho necessita, i fer-ho amb la unitat i col·laboració de tothom, així ben segur que aconseguirem els nostres objectius. Moltes gràcies.”

A continuació el pare Abat donà la benvinguda “a tothom que avui heu vingut a Montserrat per l'Acte de la Renovació de la Flama, la llàntia és com una pregaria i un senyal de la voluntat de mantenir ferma la nostra cultura i l'ànima de la nostra identitat. Com veieu, enguany hem hagut de variar l'espai habitual de l'acte simbòlic de l'encesa de la llàntia perquè tenim l'atri en obres, i no hi hauria hagut

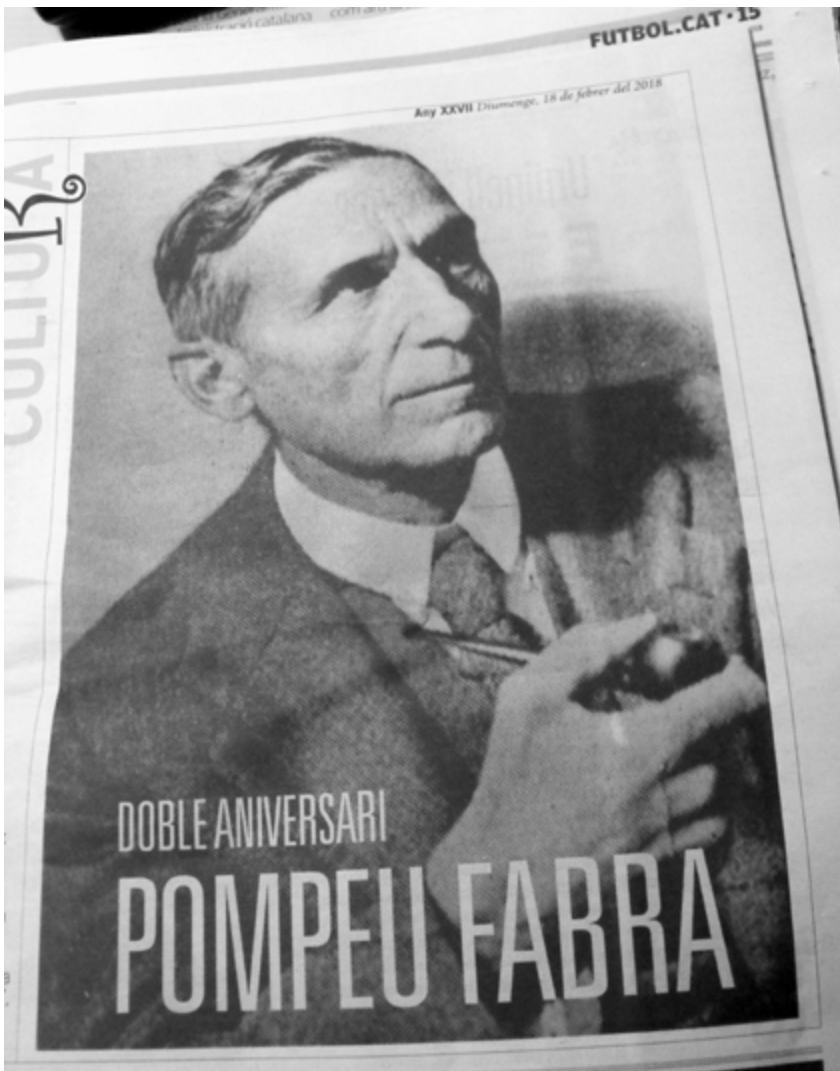
espai per a tothom, a més hauríem entorpit el pas dels qui accedeixen al temple. Per això ho hem fet en aquest claustre gòtic que ens mostra el passat medieval de Montserrat, però després la llàntia recuperarà el lloc habitual a l'atri, sent testimoni per als pelegrins i altres visitants de Montserrat.

La Renovació aquest any coincideix amb un estat d'excepció per al nostre país sense govern constituït, amb la intervenció de la Generalitat per l'aplicació de l'article 155, el qüestionant de la immersió lingüística, amb els nostres dirigents presos o exiliats polítics, malgrat tot no ens hem de descoratjar, cadascú des del seu lloc ha de treballar per la normalitat i el respecte dels drets inalienables de les persones i dels pobles. Pot semblar difícil però treballant conjuntament ben segur que trobarem els camins adequats. Ja des d'ara tenim presents els actes de la Renovació de la Flama de l'any vinent, amb el desig que pugui ser ben joiosa i que les negres nuvolades que enfosqueixen

actualment Catalunya s'hagin esvaït. Moltes gràcies i fins l'any vinent si Déu vol.”

Amb el cant dels Segadors acabaren els parlaments i tots ens emplaçarem a la sala d'actes del monestir per assistir a la conferència cultural de Josep Maria Solé i Sabaté “La brasa permanent”.

“Abans que res agraeixo ser a Montserrat perquè Montserrat sempre hi és, vull començar amb una anècdota de Sant Feliu de Codines. Allà hi havia un personatge, el pare Batllori, que em va explicar que una part de la família que tenia diners però era poc culta, poc lleial a la seva cultura, doncs, un dia el pare Batllori, aleshores un vailet, estava jugant amb altres nens a Sant Feliu de Codines, i com a nen de casa bona ho feia en castellà, aleshores un nen del poble li va dir: Si que ets poc eixorivit... Llavors el pare Batllori va pensar, però què estàs fent? Perquè no parlo com els altres nens del poble? I així a partir d'escoltar aquella

Aniversari Pompeu Fabra. FOTO: JOSEP CASTELLS

Malgrat aquell panorama descoratjador sorgiren iniciatives brillants (...) en favor de la llengua catalana, que feien el que havia dit Caterina Albert, no deixeu apagar mai la brasa, i tenia raó.

paraula tan bonica va fer el canvi d'ús a la llengua del país. I això va passar fa molts anys a Sant Feliu de Codines. Per això quan el Centre Excursionista em va demanar de fer una conferència sobre la llengua catalana de seguida vaig acceptar, i vaig recordar aquesta anècdota del pare Batllori. Conferència que jo titulo "La brasa permanent".

La Renaixença consta que comença el 1833 quan Carles Aribau escriu una poesia que es deia "Oda al Patró". I el patró a qui es feia aquella oda era un tal Ramisa, un d'aquells que ara en diem un emprenedor, que ja llavors defensava els interessos catalans a Madrid, però Aribau li va donar la volta transformant-la en "Oda a la Pàtria", i es diu que allà va començar la Renaixença Catalana, una etapa que amb alts i baixos durà fins a la Guerra Civil de 1936.

Aquella guerra civil també ens va dividir als catalans, tot i que la gran majoria eren republicans. Aquella divisió s'accentua encara més a la Postguerra per la imposició de símbols i llengua del militars revoltats. Això ens afebleix molt com a poble, a més els serveix per planificar un autèntic genocidi cultural amb morts i represàlies arreu del país.

Malgrat tots els atacs sistemàtics a la llengua i la cultura i malgrat tota la repressió que comporta, una persona a l'exili continua treballant obstinadament en la defensa de la llengua catalana. Fou Pompeu Fabra, ho feu en unes circumstàncies molt dures i difícils i fins a la seva mort a Prada de Conflent, el 1948.

Entre els diversos actes que al llarg dels anys s'han fet a Pompeu Fabra per la seva tasca en favor del català vull esmentar Baltasar Porcel que fou un escriptor excepcional, amb una gran riquesa del lèxic, que havia nascut a Andratx, a Mallorca. Porcel l'any 1965 va fer una conferència, una entrevista d'on jo li he manllevat el títol "La Brasa Permanent".

Feia una entrevista a Victor Català, com signava, o Caterina Albert, com es deia, i en una de les preguntes va respondre: "No deixeu apagar mai la brasa" i això li deia en un moment de plena fortalesa del franquisme, quan gairebé tota la burgesia parlava en castellà, els que no, eren l'excepció. Parlem dels Cendrós, dels Carulla, Millet i Maristany, Riera Sala, Joan Vallvé que creen el 1961 Òmnium Cultural. Uns anys difícils en què la burgesia lligada al franquisme, tal com escriu Vázquez Montalbán, en els anys del desarrollisme econòmic en plena dictadura franquista, una dictadura violenta, sanguinària, corrupta i inculta, cal recordar-ho precisament ara que hi ha molts nostàlgics que ens hi volen fer tornar, com el PP, C's o VOX.

Malgrat aquell panorama descoratjador sorgiren iniciatives brillants com la Nova Cançó, Edicions 62, el Barça, Òmnium Cultural o Montserrat, gent diversa amb la qual sempre s'hi podia comptar, en favor de la llengua catalana, que feien el que

havia dit Caterina Albert, no deixeu apagar mai la brasa, i tenia raó.

Aquest país s'anà refent a poc a poc, tornà Tarradellas, que jo aleshores estudiant d'Història no sabia que encara era viu, ja que solament coneixia la seva tasca als anys 30. Vam recuperar les Institucions de Govern. Això pot semblar paradoxal ara que vivim moments de dificultats, amb el Govern de la Generalitat intervingut pel 155, amb argücies legals per anar a eleccions, amb la meitat de candidats a l'exili o a la presó, amb la premsa de l'estat en contra, amb les ràdios i televisions mentint o calumniant, tenint en contra el poder de l'estat, el poder financer i la banca, els cossos i forces de seguretat de l'estat que s'inventen continuadament brots de violència que mai van existir, com els hem de creure. Sense la divisió de poders de qualsevol democràcia, amb un cos judicial que menteix i prevarica amb la Constitució, que sempre interpreten de forma retrògrada i esbiaixada, tenint a la contra l'Autoritat Eclesiàstica Espanyola, amb l'única excepció de l'Església Catalana. Tenint tantes coses a la contra, així i tot vam guanyar, el problema és que no tenim relat, i volent decidir el nostre futur no

vam poder fer-ho, però persistirem i guanyarem la nostra llibertat.

Jo porto aquí un tresor, un llibre extraordinari, és la primera edició del Diccionari Fabra, s'havia de publicar el 1923 que ja estava enllestit, però no va poder sortir fins a 1932, ja que aleshores teníem dictadura. Fixeu-vos, som un país de cops, dictadures i exilis. Es un llibre ple de riquesa, no es un llibre contra ningú, nosaltres som fills d'aquest llibre, rere seu hi ha voluntat, diàleg i amor. M'atreveixo a demanar als polítics unitaristes i xenòfobs, que per interessos espuris no fomentin l'odi i respectin el català, de la mateixa manera que totes les llengües del món mereixen respecte, perquè son un patrimoni cultural de la humanitat. Haurem de resistir tant com calgui perquè totes les persones que vinguin a Catalunya puguin rebre bon tracte i respecte, cal acollir-los com s'ha fet sempre, han de poder viure amb les mateixes possibilitats, ja que no volem ciutadans de primera i altres de segona.

Mantinguem la brasa encesa i tindrem un foc roent i viu. El món observa què fem els catalans, som esperança perquè vam fer una cosa extraordinària l'1 d'octubre, contra tots els poders de l'estat, vam

guanyar. Se'ns considerava un poble covard i vam demostrar un coratge extraordinari. Siguem fermes i fidels a la llengua catalana, alhora acollim els qui s'hi vulguin integrar ja que som un poble de mestissatge. La llengua és la suma de tothom, mai ha d'enfrontar i dividir, la llengua catalana és la nostra vida. Moltes gràcies."

Per acabar Jordi Merino, president de la FEEC, digué: "En 8 anys de president sempre s'havia fet el relleu de la Flama passant d'entitat a entitat. Avui és diferent, passem el relleu del C.E. Sant Feliu de Codines a la pròpia Federació FEEC, i ja des d'ara emplaço els presidents o delegats de les entitats que s'integrin en una comissió especial presidida o coordinada per Jordi Mir per tal de donar més prestigi i dignitat als actes de la Renovació de la Flama en l'any del cinquantè aniversari de 2019" i passà la paraula al senyor Jordi Mir per si hi volia intervenir. Mir respongué "que amb el que s'ha comentat, no cal afegir res més, en tot cas, posar èmfasi en preservar la brasa encesa com hem fet fins ara, i passar el relleu a les Entitats Excursionistes que en el futur ho vagin fent. Sempre amb vosaltres."

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA 2018

DOMÈNEC COLLADO

Divendres, 2 de març, a 2/4 de 10 del vespre, es va efectuar l'Assemblea General Ordinària al local social de l'AEG, amb l'assistència de 25 socis.

Eduard Riera, com a president de l'entitat, presenta l'informe de la presidència de l'any 2017, on destaquen la novetat de la seva presidència per dimissió de l'Oriol Montsant per motius laborals -trasllat a l'estranger-, els actes en memòria d'en Jordi Icart als 10 anys de la seva mort, la participació a la Setmana de l'Escalada, l'adhesió al manifest "Casa nostra casa vostra" i les accions relacionades amb la llicència d'activitats de l'Ajuntament.

Es presenta i s'aprova els comptes de l'AEG del 2017, amb uns ingressos de 48.471,83 € i unes despeses de 45.216,57 €, es nomena els verificadors de comptes i s'aprova el pressupost per al 2018 per un import de 48.390 €. Es manté les quotes de soci.

L'assemblea aprova unes modificacions dels nous Estatuts de l'AEG requerides pel Consell Català d'Esports. Es presenta l'Alba Estapé com a nova vicepresidenta de l'AEG i, finalitzada l'Assemblea, es clou l'acte amb un petit refrigeri de coca i cava.

Eduard Riera, com a president de l'entitat, presenta l'informe de la presidència de l'any 2017. Es presenta l'Alba Estapé com a nova vicepresidenta de l'AEG.

13è CONCURS FOTOGRÀFIC 2018

MAURE LUÍS

Enguany el Concurs fotogràfic "La Muntanya" en la seva 13a. edició ha estat una continuïtat en la qualitat i en la quantitat d'obres presentades.

A les 8 del vespre del divendres 16 de febrer va fer-se la inauguració de l'acte amb la lectura del veredict dels premiats. Fou presentat pel president de l'entitat Eduard Riera, dirigint-se als assistents que omplien la sala d'actes, i fent la presentació de les persones que representaven a les entitats presents a l'acte.

En Maure Luís, com a secretari del Concurs, va agrair en nom de l'Agrupació la participació, i va manifestar en nom del Jurat l'excel·lent qualitat de les obres presentades (Jurat integrat per Pere Cornellas, Agustí Corominas, Toni Cumella, Pascual Moreno i Maure Luis com a secretari). A continuació va fer lectura del veredict i dels guardonats.

Tot seguit es va continuar amb el lliurament dels premis i trofeus als guardonats per part del Sr. Lluís Domingo,

president de la federació Catalana d'Espeleologia dels premis de Descens de Barrancs, i del Premi Jordi Icart d'Espeleologia; del Sr Josep Casanovas, vicepresident de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya dels premis i trofeu de Muntanya; i va cloure l'alcalde de Granollers amb el lliurament del 1r. Premi de La Muntanya i un breu parlament.

L'acte el va finalitzar l'Eduard Riera convidant a un refrigeri de cava i coca per a tots els assistents. L'exposició fotogràfica va estar oberta fins el 26 d'abril.

Es van presentar 137 obres de les que es van seleccionar per a l'exposició 74 obres, repartides en les següents categories: 44 en el tema "La Muntanya", 10 "Espeleologia", 10 "Descens de Barrancs" i 10 Agrupació Excursionista, i els guardonats van ser:

CATEGORIA "LA MUNTANYA":

- 1r. premi:
"Tirada de 6 + 2" de Josep Soler Vendrell, de Barcelona.
- 2n. premi:
"Northern Lights" de Javier Camacho Gimeno, de Pamplona.

CATEGORIA "ESPELEOLOGIA":

- 1r. premi Jordi Icart: "Cristalls" de Victor Ferrer Rico, de Corbera de Llobregat
- Menció Especial a l'obra: "L'Oblo" de Daniel Sighel, de Baselga di Pine-Trento.

CATEGORIA "DESCENS DE BARRANCS"

- Premi:
"Barranco de Color", de Javier Gonzalez Martín, de Saragossa.

CATEGORIA "AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS"

- Premi:
"De tornada a Granollers", de Montserrat Boter Garriga, de Granollers.

D'esquerra a dreta: Maure Luís, secretari del concurs; Josep Casanovas, vicepresident de la FEEC; Eduard Riera, president de l'AEG; Victor Ferrer, Josep Soler, Montserrat Boter, Joan Miralles en representació de Javier Camacho, Sr. Lluís Domingo, president de la FEEC, i Josep Mayoral, alcalde de Granollers. FOTO: ALBA LUÍS

13è Concurs de fotografia: lectura del veredict del concurs fotogràfic. FOTO: ALBA LUÍS

Sala d'exposicions plena de gom a gom. FOTO: ALBA LUÍS

36a. EXCURSIÓ POPULAR DE GRANOLLERS

MAURE LUIS

Excursió Popular. Concentració abans de la sortida. FOTO: MAURE LUÍS

Diumenge 8 d'abril, a 2/4 de 9 del matí, va ser el dia que vàrem escollir per la nova edició de l'Excursió Popular de Granollers, en aquest cas la 36a. edició.

De bon matí tenim un dia gris i fresc. Habitualment el mes d'abril, en plena primavera, acostuma a fer un temps barrejat de ruixats i de sol, que fan una temperatura fresca al matí, i que es va escalfant a mesura que avança el dia i, a voltes, fins i tot fa calor cap al migdia. Enguany, però, tenim un temps que ens plou tot sovint, fa xàfecs dia si, dia també, i fins i tot amb nevades ben entrada la primavera; i aquest cap de setmana no és una excepció. El dia és ben tapat de bon matí, i ens fa témer que ens mullarem de veritat.

L'itinerari de la caminada enguany ens portarà pel sector nord-oest de Granollers, seguint en bona part l'itinerari 1 de la Guia Excursionista de "Granollers i el seu entorn" publicat conjuntament amb l'editorial Alpina, que sortint de la Porxada ens dirigim en direcció a Canovelles pel pont de Canovelles, i pel carrer Marià Palau a la Ronda nord de Granollers, i pel torrent del Fangar passem per la masia abandonada de can Colomer, per can Pagès Vell i travessem la carretera de Granollers a l'Ametlla, actualment BV-1439.

Un fet a remarcar és que les marques que vam estar posant ahir de l'Agrupació, amb cintes de color groc, hem hagut de tornar a posar-les, ja que degut a la situació conflictiva que està vivint el país des del punt de vista polític, qualsevol identificació de color groc es pren com a senyal d'identitat

... en aquest punt està situat l'esmorzar solidari que està organitzat conjuntament amb Mans Unides i que vol recollir fons per la campanya solidària en benefici de la millora d'una escola de Madagascar.

de caire polític. Continuem per can Pagès Nou; en aquest punt està situat l'esmorzar solidari que està organitzat conjuntament amb Mans Unides, i que amb una inscripció prèvia de 5 €uros vol recollir fons per la campanya solidària en benefici de millora d'una escola de Madagascar.

Al sortir de l'esmorzar comença a plovisquejar abans d'arribar a can Margens, i ja no parerà durant la resta del dia. Continuem pel bosc de can Margens, ca l'Enrani, cal Nen i arribar al Congost, on girem i prenem el retorn al costat del riu fins a Granollers, primer pel vessant dret del riu fins haver passat el futur parc del Fangar, i després pel costat esquerra, fins arribar a la Porxada.

Malgrat tot, l'excursió ha estat un èxit, i els participants han estat contents del dia; és el que te que ja estiguem acostumats dels xàfecs diàries d'aquest any.

Han estat uns 15 km que ens ha fet veure uns camps verds i trepitjar camins enfangats.

L'organització a càrrec de l'Agrupació, va comptar amb la col·laboració de l'Editorial Alpina, de l'Ajuntament de Granollers, i de Mans Unides que han estat els responsables de preparar l'esmorzar solidari amb les empreses col·laboradores.

Les marques de l'Agrupació que vam estar posant ahir, hem hagut de tornar-les a posar degut a la situació conflictiva que està vivint el país des del punt de vista polític, qualsevol identificació de color groc es pren com a senyal d'identitat de caire polític.

Excursió Popular. Ni la pluja ens atura. FOTO: MAURE LUÍS

Caminant pel bosc. FOTO: MAURE LUÍS

PRIMAVERAL CINEMA DE MUNTANYA

JOAN MUNDET

La Primavera d'enguany, que organitza l'Agrupació Excursionista conjuntament amb el Cineclub de l'Associació Cultural, ha estat dedicada, com durant les darreres edicions, a les pel·lícules premiades en el Festival de Cinema de Muntanya de Torelló.

Com ja és habitual inaugura la Primavera el President i fundador del Festival de Cinema, en Joan Candellic, que ens feia cinc cèntims de cada una de les pel·lícules que es projectarien durant aquells dies. A part de poder veure bones pel·lícules i bons reportatges de muntanya, aquestes jornades són una molt bona excusa per trobar-se i fer petar una mica la xerrada els excursionistes, en actiu o ja no, de la ciutat i de la comarca.

Les pel·lícules van ser:

Dijous, 10 de maig, a les 20h.30:
DEJAME VIVIR de Sebastien Mon-

taz-Rosset. Espanya. 2014 – Premi MFHF-Eslovàquia-BANFF-2014 DAFF. Kendal Film. Segona pel·lícula del projecte "Summits of my life", centrada en els reptes viscuts per l'escalador i corredor de muntanya català Kilian Jornet en l'ascens i descens al Montblanc, al Cerví i l'intent frustrat a l'Elbrus.

Dijous, 17 de maig, a les 20h.30:

THE EYES OF GOD d'Olaf Obsommer. Alemanya. 2016 - Premi Cerveza del Montseny al millor film + Xtrem. Un equip internacional de caiaquistes extrems s'aventuren durant 10 dies a les profundes gorges de Saryjaz, una zona deshabitada entre el Kirguizistan i la Xina. Una aventura límit sense marge d'error.

Dijous, 24 de maig, a les 20h.30:

DESSINE-MOI UN CHAMOIS d'Anne, Erik i Veronique Lapied. França. 2017 - Gran Premi 2017.

Premi FEEC fotografia - Premi Boreal Guió. El Parc Nacional del Grand Paradiso presencia l'aprenentatge del jove Colin a la muntanya per conèixer de prop els animals silvestres de l'entorn.

Dijous, 31 de maig, a les 20h.30:

DHAULAGIRI de Cristian Harbaruk i Guillermo Glass. Argentina. 2017 - Premi BBVA al millor film de muntanya 2017. Arrel de la mort de Darío al 2008 a l'expedició argentina per assolir el Dhaulagiri i filmar-hi un documental. Guillermo, un dels companys hi retorna per resoldre les preguntes de l'incident.

Hi han col·laborat: Ajuntament de Granollers, Fundació Festival de Cinema de Torelló, Fundació Antiques Caixes Catalanes i el Cineclub de l'AC.

MATAGALLS-GRANOLLERS 2018

TERESA VENTURA

La Matagalls-Granollers 2018 ha tingut lloc gairebé dos mesos abans del que era habitual. Per a la vint-i-novena edició, hem passat del darrer diumenge de novembre al primer diumenge d'octubre.

Això ens ha permès deixar els anoracs gruixuts a casa, abrigar-nos una mica, això sí, perquè a les 6 del matí fa una bona fresca, però després la temperatura ha pujat molt més que no pas ho feia a finals de novembre. I el que ha estat millor de tot, a l'hora de tancar els controls, TOTS, encara era clar! La diferència horària pel canvi de data ha representat cap a una hora llarga més de llum, a la qual hi hem afegit que a primers d'octubre encara no s'ha produït el canvi a l'horari d'hivern, amb la qual cosa hem afegit dues hores més de llum de dia a la jornada, que bàsicament han repercutit en les hores de tarda.

Tenir en compte el canvi horari en aquest sentit i la diferència de temperatura, ens va portar a repensar alguns dels avituallaments. L'esmorzar d'entrepans al Bellit no el vam tocar, però ens va semblar que ja no calia donar begudes calentes a La Calma. Així és que vam canviar el "caldo" i el te calents amb galetes, per batut de xocolata amb coca de brioix. I a l'arribada, tant de La Semi com a l'AEG, per comptes de la coca dolça que ja havíem donat a La Calma, vam oferir als marxadors talls de pizza. A més, vam afegir fruita a tots els avituallaments.

Creiem que, pel que anaven dient els marxadors, els canvis van ser benvinguts, així és que, el 2019, ja ho sabeu: la Matagalls el primer dimenge d'octubre, i res de "caldo" calent!

Fins l'any que ve!!

DIADA SOCIAL COMMEMORATIVA DELS 90 ANYS I INSÍGNIES D'OR I PLATA

LLUÏSA SALVADOR TUSET

El pastís de l'aniversari. FOTO: MAURE LUÍS

El divendres 25 de maig vam celebrar, com cada any, la Diada Social. Enguany hem commemorat els 90 anys del naixement de l'Agrupació, entitat nascuda en 1928 i dedicada sempre a la divulgació de l'excursionisme i de la qual han format part importants granollerins des del seu inici.

A 2/4 de 9 el President, Eduard Riera, va obrir l'acte i ens va saludar efusivament tot convidant-nos a gaudir plegats d'aquella Diada Social, que era especial ja que celebràvem els 90 anys. La sala d'actes estava plena de gom a gom. Va fer esment de la importància de l'acte que anàvem a començar, ja que per a la nostra entitat és un dels més importants.

Cada any, va dir, es fa un homenatge als socis amb una considerable quantitat d'anys de vinculació amb l'Agrupació. A continuació ens va explicar els motius pels quals s'havia deixat desert el lliurament de la Placa d'Honor: La Junta va acordar repensar les bases de l'atorgament i fomentar la participació dels socis en les propostes de candidats. La vicepresidenta, Alba Estapé, ens

va recordar quins van ser els inicis de l'Entitat des del maig del 1928 fins al 1985 i va fer esment dels importants granollerins que la van fundar: Salvador Llobet, Antoni Jonch, Josep Estrada, i va fer un gran reconeixement a tots els presidents i socis que ens han precedit i que han fet que l'Agrupació anés creixent, i va dir que amb els anys han anat apareixen noves seccions.

El secretari, Domènec Collado, va ser qui va donar a conèixer els socis guardonats amb la insígnia de plata, als quals va fer-ne entrega. Foren els següents: Xavier Bufí, Salvador Comas, Guillem Mayoral, Montse Perramon, Josep Ramos i Rosa Illa. El President, Eduard Riera, ens va donar a conèixer el nom dels socis guardonats amb les insígnies d'or, i amb molta efusió els la va entregar. Foren els següents: Alfons Garcia, Jaume Ventura i Lluïsa Salvador. Ens va felicitar a tots i totes per la insígnia rebuda i ens va desitjar que continuem sent socis i que ens poguessin veure entre ells per molt de temps. El President va convidar la Lluïsa Salvador que expliqués la història de l'Agrupació

“L'Agrupació sempre ha estat orgullosa de la feina que vam fer els diferents monitors i monitores a la Secció Infantil i Juvenil”

LLUÏSA SALVADOR

des del 1986 fins a l'actualitat: “Vull recordar que a partir de la renovació de Junta de l'abril del 1986, va ser elegit President en Jordi Icart, que substituïa l'anterior junta presidida per l'Alfons Garcia. L'Alfons els últims temps va haver de bregar amb tots els problemes d'ubicació que ens va provocar l'Ajuntament, que va voler posar l'Escola de Música al Casal Pompeu Fabra, on hi convíem diverses entitats. L'Ajuntament ens va dir que ens buscava una nova ubicació. L'Alfons Garcia va aconsellar a la nova junta que no esperessin que l'Ajuntament els donés un nou local. Aquest fet els va portar a prendre una gran decisió: l'Agrupació Excursionista de Granollers havia de tenir el seu propi local. Ho recordem com un temps solament dedicat a aquest objectiu: buscar una nova ubicació i que fos de propietat. Moltes converses, entrevistes amb propietaris, amb organismes oficials, amb entitats de crèdit, molta feina que al final va donar un bon resultat: en 1986, la compra d'aquesta casa, C/ Corró nº 10.

Abans de continuar explicant què va portar a terme aquesta nova junta, vull esmentar activitats efectuades entre els anys 1980 i 1986 per la junta formada per l'Alfons Garcia com a President, ja que van ser molt importants i algunes s'han deixat de fer, activitats amb una gran participació de socis i no socis: Les Marxes de Regularitat per a grans i també per a la Secció Infantil, a les quals al llarg dels anys en què es van dur a terme sempre hi havia molta participació. Van anar perdent popularitat a partir del 1988. Vull recordar que en 1985, al pare del Francis de Miguel, Josep de Miguel, se li va concedir una medalla per la seva col·laboració a les Marxes de Regularitat. La Festa de l'Arbre, on molts de nosaltres vam gaudir sembrant pins i glans d'alzina, i acabant la festa amb un dinar de mongetes del ganxet amb botifarra. La primera plantada d'arbres es va fer el 26 de febrer de 1984, a prop de Taradell, a la Casa Nova del Vilar del Bosc, dintre de la zona més danyada per l'incendi de l'estiu de 1983. Havia nevat i després de la plantada vam fer un concurs de

La Junta de l'Agrupació presentant l'acte. FOTO: MAURE LUÍS

Els socis que han rebut la insígnia daurada. FOTO: MAURE LUÍS

Presentació de l'acte, la sala plena de gom a gom. FOTO: MAURE LUÍS

ninots de neu. La segona plantada es va fer a la mateixa propietat el 24 de febrer i l'assistència va ser important i massiva. Es va anar fent plantades en llocs diferents fins al 1997. En 1998 va ser l'última, vam plantar arbres en diferents llocs de Granollers, amb motiu de recordar la Festa de l'Arbre que es feia a principis del segle XX.

La 1a Excursió Popular de Granollers, l'Agrupació la va organitzar en 1982 i cada any fins a l'actualitat s'organitza per la primavera. Comença a la Porxada, la caminada sol ser d'uns 15 o 20 km i cada any es fa pels voltants de Granollers: serra de Llevant, serra de Ponent i diferents recorreguts pel nord i pel sud. Els diferents recorreguts s'han publicat a la Guia i Mapa Excursionista "Granollers i el seu entorn", conjuntament amb l'Editorial Alpina, en 2006.

L'Agrupació sempre ha estat orgullosa de la feina que vam fer els diferents monitors i monitors a la Secció Infantil i Juvenil.

"Tots i totes els que hi vam col·laborar recordem la gran feina de neteja del nou local. El trasllat des del Casal Pompeu Fabra... Han sigut 32 anys de reformes i noves activitats i déu n'hi do les grans obres que s'han fet"

LLUÏSA SALVADOR

Els vam ensenyar a estimar la muntanya, caminar, bona convivència, muntar tendes, fer bivacs, saber organitzar-se per grups, fer cims i gaudir molt de totes les activitats que es duïen a terme. S'ha fet al llarg dels anys esforços per donar continuïtat a aquestes seccions i és una llàstima que aquesta secció ja no existeixi. Crec que és una qüestió que la junta actual resoldrà.

Un grup de gent molt activa caminant per la muntanya, van crear ja fa 20 anys el Grup de Matinals. Surten cada setmana i en teoria fan sortides al matí - algunes són de tot el dia

- també de cap de setmana i algunes de més dies. Cada any en una reunió decideixen què faran al llarg de l'any següent i surt un calendari. Espero que aquesta iniciativa tan positiva i oberta a tothom no es deixi mai de fer.

Ara sí, començo a explicar el que vam fer després de la compra de la casa. Tots i totes els que hi vam col·laborar recordem la gran feina de neteja del nou local. El trasllat des del Casal Pompeu Fabra, que vam fer el dia que el grup de Grans de la Secció Infantil i altres socis havíem de marxar a l'Aplec dels Països Catalans. No vam poder mar-

Tots els guardonats. FOTO: MAURE LUÍS

La Lluïsa Salvador fa un resum dels 90 anys de l'Agrupació. FOTO: MAURE LUÍS

“En Pere Pujol, en Jordi Icart i altres socs van fer la proposta d’organitzar la 1a Matagalls-Granollers. Es va dur a terme el 25 de novembre de 1990 amb 250 inscrits. En Jordi va ser el motor de les diferents gestions que s’havien de dur a terme per una marxa ben organitzada: col·laboradors, itineraris, avituallaments.”

LLUÏSA SALVADOR

xar fins que vam acabar el trasllat. Importants van ser les obres fetes pels mateixos socs, i la gran mobilització durant tot aquell temps. Per Sant Joan del 1987 es va celebrar de manera oficial la inauguració de la nova seu.

Han sigut 32 anys de reformes i noves activitats i déu n’hi do les grans obres que s’han fet. En el butlletí nº 206 “Monogràfic Jordi Icart”, la Teresa Ventura ens explica les diferents fases de les obres i els quasi 20 anys que en Jordi va ser el motor, no solament de les obres, sinó també de noves activitats: el Premi Maspons i Labrós, el nou Butlletí, la mostra de Cinema de Muntanya, amb la projecció de les pel·lícules i documentals dels Primers Vuit Mil, publicacions, edicions de llibres, mapes i una Agrupació molt més oberta a la ciutat.

El 1986 membres de l’Agrupació van organitzar una expedició al Lenin i en 1988 a l’Aconcagua.

El dies 12,13,14 i 15 d’octubre del 1989, l’Agrupació va ser l’encarregada d’organitzar el XIIIè Aplec Excursionista dels Països Catalans, amb acampada a Font Martina, tothom es va mobilitzar perquè fos un èxit. El grup de Grans de la Secció Infantil va fer una gran col·laboració en moltes de les activitats portades a terme. Hi havia gent de tots els Països Catalans.

El 1990 ja es va veure que les marxes de regularitat anaven perdent popularitat.

En Pere Pujol, en Jordi Icart i altres socs van fer la proposta d’organitzar la 1a Matagalls-Granollers. Es va dur a terme el 25 de novembre de 1990 amb 250 inscrits.

En Jordi va ser el motor de les diferents gestions que s’havien de dur a terme per una marxa ben organitzada: col·laboradors, itineraris, avituallaments. Era el coordinador de tota la feina. En Jordi, en 1999, va voler facilitar la participació de més gent, i va proposar fer la Semi que

És l'hora de la botifarra. FOTO: MAURE LUÍS

era molt més curta, de Sant Marçal fins a Samalús. Va ser una gran proposta, ja que la Semi sí que va servir per poder apuntar-se la gent que veien massa llarga la Matagalls-Granollers.

La gestió i coordinació de les dues marxas va augmentar. A l'any 2006 hi van participar més de 800 persones.

Quan en Jordi ens va deixar, la coordinació va passar a mans de la Teresa Ventura. Va ser una gran iniciativa la proposta que va fer la Junta a les comissions de les diferents disciplines que es practiquen a l'Agrupació: Fer cursos d'Iniciació a l'Espeleologia, Iniciació a la Muntanya, Escalada en Roca, Descens de Barrancs. Ha estat la manera d'integrar més gent i així fer nous socis.

Vull posar èmfasi en la gran quantitat d'actes i sortides que es va fer al llarg de l'any 2003. Vam celebrar el 75è Aniversari. Va ser molt emotiva l'Excursió al Sui, el diumenge 9

de març, ja que vam voler recordar la que van fer feia 75 anys els promotors de la nostra estimada entitat. En aquest lloc tan emblemàtic van decidir fundar-la, el 7 de març de 1928. Ens ha quedat com a record d'aquesta celebració el Cap Gros que ens va fer en Ramon Aumedes, el Bernat Excursionista. Sant Bernat és el Patró dels excursionistes. La seva 1a sortida oficial al carrer va ser a la cercavila del dijous de la Festa Major.

En Jordi Icart va ser President al llarg de 18 anys, es a dir quatre candidatures i el van acompanyar:

1a - Ramon Bufí,
Jaume Ventura i
Xavi Moya.

2a - Toni Pueyo,
Alfons Garcia i
Xavi Moya.

3a - Helena Turon,
Teresa Ventura i
Xavi Moya.

4a - Maure Luís,
Teresa Ventura i
Mª Àngels Palau.

El 28 de gener de 2004 hi ha renovació de junta, i en Jordi Icart passa el relleu a en Carles Garcia com a President. En Carles ha estat President al llarg de 12 anys, 3 candidatures i el van acompanyar:

1a - Francesc Sànchez,
Teresa Ventura i
Teresa Salvador.

2a - Teresa Ventura,
Concepció Oliveres i
Maure Luís.

3a - Josep Pujades i
Joan Illa.

Han treballat tots els anys, amb molta empena i il·lusió, seguint amb totes les activitats engegades i creant-ne de noves.

El 29 de Gener del 2016 hi ha renovació de junta, i en Carles pas-

La Rosa Illa recollint la insígnia d'argent. FOTO: MAURE LUÍS

En Josep Ramos recollint la insígnia d'argent. FOTO: MAURE LUÍS

En Ramon Bufí recollint la insígnia d'argent. FOTO: MAURE LUIS

sa el relleu a l'Oriol Montsant com a President. En aquests moments la candidatura serà per 6 anys. L'acompanyen: L'Eduard Riera com a Vicepresident, Toni Pueyo com a Tresorer i Domènec Collado com a Secretari. Una de les propostes que ha fet aquesta Nova Junta ha sigut activar seccions que havien deixat d'existir: Secció de Sortides Familiars i una nova Secció Juvenil. Desitjo que aquesta proposta s'aconsegueixi ja que és molt important per al futur de l'Agrupació.

A finals del 2016, el President Oriol Montsant comunica que per motius de treball ha de deixar el càrrec. Ara el tenim lluny, però va manifestar que li ha encantat conèixer gent de l'Agrupació i la bona relació que hi va haver amb la junta que van formar. Ens va dir que quedava tranquil amb la reestructuració de la junta, i que sabrien fer una bona feina. Passa a ser president l'Eduard Riera, entra com a Vicepresidenta l'Alba Estapé, en Toni Pueyo i en Domènec Collado continuen en els mateixos càrrecs.

Vull felicitar a tots i totes les persones que al llarg d'aquests 90 anys han format part d'alguna junta. Moltes gràcies per la vostra dedicació i voluntarisme, ja que amb el vostre esforç s'ha portat a terme la gran quantitat d'activitats de tots aquests anys. Cal que l'Agrupació continuï amb aquesta empenta i que es faci realitat el relleu generacional en totes les diferents activitats. Si ho fem així, segur que arribarem amb moltes ganes de celebrar el 1er Centenari, al 2028. Us he explicat les meves vivències com a col·laboradora, si repasseu els nostres butlletins trobareu la quantitat d'activitats i actes que s'ha arribat a fer en el transcurs dels 90 anys.

M'acomio dient-vos que la Diada Social 2018 va ser molt emotiva. Vam acabar amb un bon refrigeri: entrepans amb botifarra i la bufada de les espelmes dels 90 anys".

“...aquesta nova Junta ha activat seccions que havien deixat d’existir: Secció de Sortides Familiars i una nova Secció Juvenil. Desitjo que aquesta proposta s’aconsegueixi ja que és molt important pel futur de l’Agrupació”

LLUÏSA SALVADOR

L'Alfons Garcia recollint la insígnia daurada. FOTO: MAURE LUÍS

En Jaume Ventura recollint la insígnia daurada. FOTO: MAURE LUÍS

La Lluïsa Salvador, recollint la insígnia daurada. FOTO: MAURE LUÍS

MOSSÈN JAUME OLIVERAS, MISSIONER

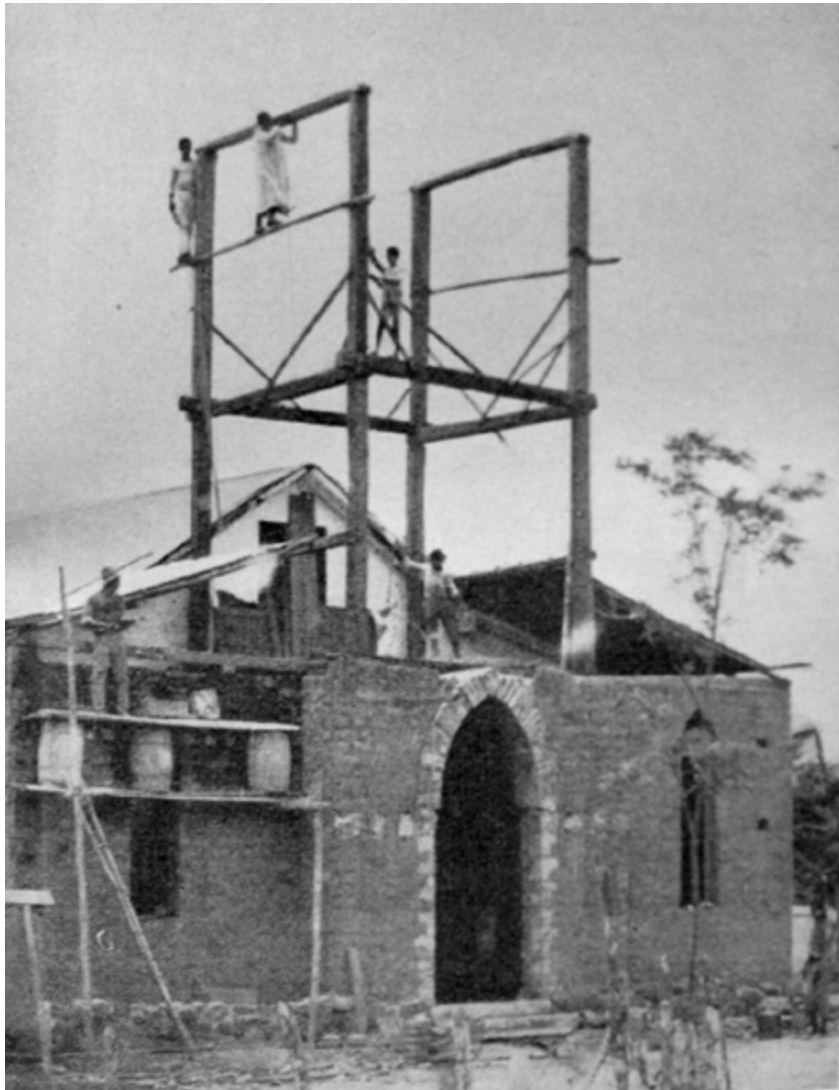
JOSEP CASTELLS GIRONÈS

Llegint més fragments de la biografia de Mn. Jaume Oliveras que li fa Josep Iglesias el 1962 dins la col·lecció Arxiu Bibliogràfic Excursionista de la UEC, trobem que a finals de l'any 1917 mossèn Oliveras s'afanyava a enllestir i ordenar una recopilació d'itineraris per una guia de muntanya de la regió Estós- Maladeta, una zona de la qual n'era un bon coneixedor. Guia que de poder-se acabar i publicar, hauria estat un bon comiat per cloure una etapa de la vida i començar-ne una de nova i diferent.

Però aquest propòsit no li fou possible de realitzar, ja que una part del material, va tenir la fatalitat de perdre's en aquella excursió al Mont Perdut, de la que ja vam parlar en l'anterior butlletí. A més, si encara li quedava algun desig de refer aquell material, aquella opció es va veure interrompuda definitivament quan el van requerir per tal d'incorporar-se a les Missions a Veneçuela. A les quals s'hauria inscrit poc després del fatal accident que tingué lloc el juliol de 1916 al Pont de Mahoma, en baixar del cim de l'Aneto.

Curiosament d'aquella etapa missional a la Guaiana veneçolana, no n'explicà mai gaires detalls, encara que sí, va deixar molt material gràfic, avui dipositat a la Fundació Maurí de la Garriga, a diferència de com tenia el costum de donar conferències i projeccions en tornar de les seves vivències muntanyenques o tal com havia fet en el llibre Els llamps de la Maleïda, després del tràgic accident de l'Aneto que va costar la vida dels seus companys José Sayó i Adolf Blass.

Aquella etapa missional al final varen ser 7 anys (1918-1925) d'estada a la Guaiana, hi va aixecar l'Església de Tumeremo a la demarcació de Caroní on va fer una tasca evangelitzadora exemplar, que encara avui és citada a la Web: <http://laguayanaesequiba.blogspot.com/2010/01/hoy-tumere-mo-cumple-222-anos-fundada.html>.

Treballant en el campanar de l'església de Tumeremo. FOTO: FUNDACIÓ MAURÍ

Allà va romandre fins a l'any 1925, quan ja tenia 48 anys, que per problemes de salut va tornar a Barcelona. En diverses ocasions a la tornada de la Guaiana comentà que es trobava estranger a la seva pròpia terra, malgrat tot, tampoc tindria un bon record de la Guaiana doncs no hi va tornar, i mai donà conferències de la seva estada en aquelles terres.

Per saber algunes dades de la seva etapa missional a la Guaiana veneçolana hem hagut de recórrer a un article publicat pel seu bon amic Mn. Jaume Surià Vendrell, que fou precisament qui el va reclamar perquè

l'anés a ajudar en les tasques pastorals a Veneçuela, on ja hi estava des de 1916. Ho trobem en el llibret publicat a Barcelona, en ocasió del 25è Aniversari de la parròquia de Sta. Teresina de l'Infant Jesús (1931-1956) en un dels capítols que porta per títol "El sacerdot i la Missió".

En l'article esmentat es detalla la història d'aquella allunyada regió de la Guaiana, La missió de Nostra Senyora de Betlem de Tumeremo, fou la darrera de les 29 estacions Missionals que s'havien encomanat als caputxins catalans per tal de que evangelitzessin els nadius de tota la riba dreta del riu Orinoco fins a tro-

Mossèn Jaume Oliveres, renovació del caputxí. FOTO: FUNDACIÓ MAURÍ

bar el riu Caroní, segons un decret del rei Carles II. Precisament un dels missioners més destacats en aquella regió fou: Josep Busquets i Quintana (Fra Benet de la Garriga) (La Garriga, 1711 - Missió de Nuestro Padre San Francisco de Altagracia, la Guaiana veneçolana, 1783) fou un missioner caputxí que dedicà tota la seva vida a l'evangelització dels habitants indígenes de la Guaiana, on fou prefecte de les missions caputxines catalanes a partir del 1756. S'embarcà a finals de desembre del 1746 a Cadis, amb set caputxins catalans més. Després de moltes dificultats i de la mort dels seus companys, arribà a terra ferma. Fou destinat a les terres de la Guaiana espanyola a la riba de l'Orinoco (actual Veneçuela), on fundà la missió del Curumo i desenvolupà tota la seva tasca, en mig de grans penali-

tats pel clima de violència i repressió que comportava la colonització de les potències europees i la reacció dels pobles indígenes.

Quan hi va arribar mossèn Jaume Oliveres feia ben bé un segle que no era atesa per missioners, des de la matança de 1817 malauradament tota la tasca que havien fet els caputxins catalans, durant 131 anys va tenir un trist final quan els darrers 18 frares i 2 infermers de la Missió Puríssima Concepció del Caroní, el matí del 7 de maig de 1817 foren conduïts a la riba del riu, i sacrificats un a un, a cops de matxet per un destacament de soldats republicans, i els cossos mutilats foren llençats a les aigües del Caroní, segons consta a l'informe de 26 de novembre de 1817 avui dipositat a l'arxiu dels caputxins de Sarrià, matança de la qual es digué que

La missió de Nostra Senyora de Betlem de Tumeremo fou la darrera de les 29 estacions Missionals que s'havien encomanat als caputxins catalans per tal de que evangelitzessin els nadius de tota la riba dreta del riu Orinoco fins a trobar el riu Caroní.

Mossèn Jaume Oliveres, Port del Guayana Veneçuela. FOTO: FUNDACIÓ MAURÍ

els rius baixaven vermells per la sang de les víctimes.

“Durant tot el segle transcorregut allò va ser un ermot espiritual fins a 1916 que hi arribà un sacerdot català que es qui signa aquest text, Mn Jaume Surià”.

Ara ens hem preguntat que sabem de Mn Jaume Surià Vendrell més enllà del text que signa el 1956 en el llibret de la Parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús de Barcelona. Cercant per internet hem trobat, que havia nascut a Vilafranca del Penedès l'any 1882, ja ordenat sacerdot marxà a la Guaiana el 1916, primerament com a missioner al territori de les selves immenses i dels grans rius. Aclaparat davant la impossibilitat d'abastar tot sol un territori tant extens, va demanar al seu amic mossèn Oliveras, a qui ja coneixia des dels anys de seminari, si podia anar a donar-li un cop de mà.

Aquella relació d'amistat durà tota la vida, malgrat la distància, ja que mossèn Surià va romandre a Veneçue-

Mn Jaume Surià Vendrell havia nascut a Vilafranca del Penedès l'any 1882, ja ordenat sacerdot marxà a la Guaiana el 1916, primerament com a missioner al territori de les selves immenses i dels grans rius. Aclaparat per la impossibilitat d'abastar tot sol un territori tan extens, va demanar al seu amic mossèn Oliveras si podia anar a donar-li un cop de mà.

Església de Tumeremo-Guayana Venecuela. FOTO: FUNDACIÓ MAURÍ

“...a principi de novembre de 1924 vaig veure mossèn Oliveras a Tumeremo, estava tant desmollorat, afeblit i demacrat que vaig témer per la seva vida i li vaig aconsellar, que de forma immediata marxés cap a casa a refer la seva salut. Però ell, més tossut que un aragonès, em va dir que ni parlar-ne...”

MOSSÈN JAUME OLIVERAS

la, on fou l'arxiver i organitzador de l'Arxiu Històric eclesiàstic de l'Arquidiòcesi de Caracas, del qual fou director des de 1954 fins a la seva mort el 1965. Es tracta d'un arxiu amb fons ordenats per matèries i en ordre cronològic, el document més antic data de 1593.

El mes de juliol de 1964 mossèn Surià va publicar el catàleg general, desglossat en diverses seccions, així esdevé una guia molt valuosa per les labors dels investigadors, a més mossèn Surià aportà dades d'arxius històrics d'èpoques anteriors, i també informació de la labor dels bisbes en els períodes del seu apostolat.

Ara tornem al text de l'article de mossèn Jaume Surià, ...” vaig arribar el 1916 la Guaiana, desesperat, en estar completament sol durant 11 mesos, en un territori de centenars de quilòmetres en totes direccions, vaig engrescar i estimular el zel i l'interès pastoral de mossèn Oliveras per tal que vingués a ajudar-me . Cosa que vaig aconseguir a principis de 1918, en que acompanyat del bisbe monsenyor Sosa, arribava mossèn Oliveras , per fer-se càrrec de

la Parròquia de Tumeremo, que ben segur no havia tingut capellà estable des del fatídic any de 1817.

A més del bon record que perdura a Tumeremo del seu treball apostòlic o les seves anades amunt i avall buscant els descendents dels milers de nadius que havien quedat abandonats per la selva després de l'assassinat del caputxins catalans de 1817. També es manté a Tumeremo la construcció i l'equipament de l'església, així com un monument al general Simon Bolívar que hi ha enmig de la plaça, feines de les quals mossèn Oliveras en fou enginyer, arquitecte i constructor.”

Continua l'article explicant que ...”a principi de novembre de 1924 vaig veure mossèn Oliveras a Tumeremo, estava tant desmollorat, afeblit i demacrat que vaig témer per la seva vida i li vaig aconsellar, que de forma immediata marxés cap a casa a refer la seva salut. Però ell més tossut que un aragonès, em va dir que ni parlar-ne, que no marxaria fins a veure enllestida tota l'obra , i fins veure la decoració de l'església de Nos-

Construcció Església Sta. Teresina. Barcelona. FOTO: FUNDACIÓ MAURÍ

tra Senyora de Betlem acabada. No el vam poder convèncer de cap manera. I efectivament al cap d'un any que ens vam tornar a veure, menys perdre la vida, li havien passat tota mena de desgràcies i calamitats, doncs la mort no tenia una cara tant cadavèrica com la seva."

I vet aquí que mossèn Surià cap a 1944, és a dir, al cap de 20 anys, es retrobà amb mossèn Oliveras a Barcelona, en el moment que aquest estava gairebé a punt de veure assolit el segon dels seus grans desitjos, quan havia de beneir i habilitar el culte a l'església de santa Teresina de l'Infant

Jesús, patrona de les Missions. Mossèn Oliveras acostant-se-li a cau d'orella amb cara de murri li va dir, "ara t'explicaré perquè tot i les desgràcies i calamitats que m'auguràveu que patiria si no marxava de Tume-remo, no us vaig fer cas, ni vaig témer per la meua vida, era perquè em sentia emparat per Santa Teresina de Lisieux que vetllava per mi, i a més ja tenia previst que li havia d'aixecar un temple per ella a Barcelona, i ja m'ha avisat que malgrat les xacres de l'edat, no em puc morir fins a veure acabada i decorada la seva església de Barcelona." I efectivament, ja fos per l'atzar, o per la intervenció de

Santa Teresa de Lisieux a mossèn Oliveras li fou concedit, no sols veure l'Església acabada i decorada sinó també poder exercir com a rector durant 26 anys, i a la seva mort el 1957, com a sacerdot fundador d'aquella parròquia, fou enterrat a la nau principal del temple.

VACANCES 2016, 2017 I 2018: EL PIRINEU MENYS CONEGUT

JOSEP GARGALLO

Muntanyes dels voltants de Luz Saint Sauveur. FOTO: JOAN MUNDET

A la vida, diuen que és interessant de tenir objectius, tenir projectes, il·lusions, digueu-ne com vulgueu. Una de les il·lusions que he tingut sempre és la d'anar a la muntanya. I un dels objectius conèixer, quant més bé millor, el Pirineu. No és pas un objectiu molt complicat aquest: el tenim prou a prop i avui dia les facilitats per accedir-hi són moltes. Encara que passin els anys la il·lusió continua, l'objectiu es pot acostar, però no s'aconsegueix mai del tot. El Pirineu és prou gran i complex perquè es necessitin molts anys, per no dir tota la vida, per mig arribar-lo a conèixer. Personalment, malgrat haver dedicat molts i molts dies recorrent-lo, encara sóc molt lluny de poder dir que el conegui bé. I és aquesta il·lusió que ens ha portat aquests darrers anys a sovintejar-hi. Amb el Joan i el Paco, hi hem dedicat uns dies de les vacances d'aquests darrers estius. Quan hi vas uns quants dies seguits, pots anar més lluny i aprofitar més el viatge.

L'any 2016 vam situar el "campament base" a un apartament a Luz-St. Sauveur (on ja havíem estat d'altres vegades) i ens vam dedicar a pujar uns quants cims dels de "segona categoria". Això ens va permetre conèixer nous racons, noves valls, tenir la visió de les muntanyes més importants des d'uns altres punts de vista. Algun cop hem repetit alguna vall, algú de nosaltres ha repetit algun cim, però en conjunt podem dir que hem descobert una mica més el nostre Pirineu, hem estat en alguns racons inèdits per a nosaltres i en general molt poc freqüentats. És lògic que la majoria dels visitants es dirigeixin cap a les muntanyes més altes, les més conegudes.

Malgrat haver dedicat molts i molts dies a recórrer el Pirineu, encara sóc molt lluny de poder dir que el conegui bé. És aquesta il·lusió que ens ha portat aquests darrers anys a sovintejar-hi.

Dalt del cim del Puntusans (Aulus Les Bains). FOTO: JOAN MUNDET

Aulus és un petit poblet situat al centre de profundes valls, voltat de boscos i prats inacabables.

En algunes d'aquestes sortides no vam trobar absolutament ningú. I érem al mes d'agost.

Faig tot seguit una relació de les excursions que vam dur a terme:

- 1/8: Granges de Boué, llac de Cestrède, Soum Male(2797), llac de Cestrède.
- 2/8: Ascensió als pics de Chanchou (2949) i Barbes del Boc (2964) des del llac de Cestrède i davallada fins a les granges de Boué.
- 3/8: De Barèges fins al circ de Lagués, on ens quedem a dormir.
- 4/8: Ascensió als pics de Soum d'Arrouye (2488) i de Lévisse (2463) des de Lagués i retorn a Barèges.
- 5/8: Volta des de la cabana de Tougarou a Super-Barèges cap als llacs de Coubous i Blanc.
- 6/8: Ascensió als pics de la Forca de la Sède (2658), de la Sède (2694) i de la Géla (2851) des de Héas.
- 7/8: Ascensió al pic de Pineta (2860) des del llac de Gloriettes.

L'any 2017 ens vam afincar en un apartament a Aulus-les-Bains, a la zona del Courserans. Podríem dir que a l'Ariège Occidental. Aulus és un petit poblet situat al centre de profundes valls, voltat de boscos i prats inacabables. Els primers dies el temps no va acompanyar massa i les boirades i pluges atlàntiques semblava que no s'acabarien mai. Després van venir dies més bons. Hem tingut una visió del Pirineu català (de l'Alt Pallars) completament inèdita per a nosaltres. De vegades ens costava situar-nos i fer-nos càrrec que les muntanyes que veïem eren algunes tan conegudes com la Pica d'Estats, el Montroig o el Mont Valier.

Relació de l'activitat duta a terme entre els dies 6 i 17 d'agost:

- Ascensió als pics de Puntusan (2682) i pic de Près de Puntusan (2699) des del mateix poble d'Aulus, dormint una nit a la cabana de l'estany de Hille.
- Ascensió als pics de Lanote (1711) i Béas (1903) des del coll d'Agnès.

Pujant a la Pica d'Estats (Aulus Les Bains). FOTO: JOAN MUNDET

- Pujada amb temps tapat des d'Agnesèrre fins a l'estany Blau i retorn.
- Ascensió als pics de Certascan (2853), Senó (2655) i Tuca Rabassera (2568) des de La Peyre, amb dues nits passades una a la cabana d'Hilette i l'altra al refugi de Certascan.
- Ascensió al pic de Seron (2489) des dels plans de Gerac (volta circular).
- Ascensió a la Pica d'Estats (3143), pic Verdaguer (3131), pic de Montcalm (3077) i un pic sense nom (2891) des de l'Artigue, fent nit al refugi de Pinet.
- Volta circular des de la Plagne cap a l'estany d'Eychelle, pic d'Auternac (2361), diverses puntes fins al pic de la Crabère (2095) i retorn a la Plagne.

L'any 2018 només vam poder lligar una setmana de muntanya al Pirineu. Per no allargar massa el viatge amb cotxe vam triar d'anar a la Vall d'Aran. No cal que en fem cap presentació. És una vall voltada d'una tal quantitat de muntanyes que gairebé és impossible pretendre trepitjar-les totes. Sempre queda per assolir algun cim en un racó o altre de la vall.

La Vall d'Aran és una vall voltada d'una tal quantitat de muntanyes que gairebé és impossible pretendre trepitjar-les totes.

Relació de l'activitat duta a terme entre els dies 28 d'agost i 1 de setembre:

- Ascensió al Puis de Gerber (2746) des de la Vall de Saboredo (fent una volta circular).
- Ascensió als pics de Saumet (2500), Vaciver (2644), Cap de Marimanha (2628), tuc d'Estanhs (2594) i tuc de Beret (2590) des del pla de Beret.
- Volta circular des de Mont amb ascensió a: tuc de Guilhem (2421), carena amb diverses puntes fins al tuc dera coma d'Auran (2427), toqueta de Mont (2436), tuc de Somont (2500) i tuc Nere (2511).
- Travessa des de la boca sud del túnel de Viella cap al port de Rius, collada del llac de Mar, llac de Mar, la Restanca i Pont deth Ressèc.
- Ascensió al tuc dera Gerbosa (2841) des de la boca sud del túnel de Viella i davallada per la vall de Nere fins a la carretera.

SEDEG - RESUM D'ACTIVITATS 2018

DAVID MARÍ

• XXIIIÈ CURS D'ESCALADA EN ROCA, NIVELL 1

El curs va ser un èxit. Els dimecres i dijous es van realitzar les classes teòriques a la sala de la secció i al rocódrom de l'Agrupació.

Durant tres caps de setmana es van realitzar les sortides pràctiques. La primera a Céllecs, on els cursetistes van haver de confiar en l'adherència dels peus de gat sobre el granit.

La segona sortida va ser a Montserrat amb els seus característics còdols de conglomerat, i la tercera al calcarí del Sot de la Guillota. El curs el van formar 6 cursetistes: l'Ibrahim, el Jordi B., l'Alberto, la Montse, l'Adnan i el Jordi O.

Pràctiques d'escalada. FOTO: SEDEG

• SEMINARI DE VIA LLARGA

Donant continuïtat al curs d'escalada de nivell 1, es va realitzar el Seminari de via llarga, on els alumnes del curs d'escalada del mateix any juntament amb d'altres companys d'anys anteriors, van poder iniciar-se en el món de l'escalada per llargs.

Durant la setmana es van realitzar un parell de píndoles teòrico-pràctiques. El cap de setmana es va realitzar una sortida a tastar roca a la zona de Gorros (Montserrat), concretament al Gorro Frigi. Les cordades es van repartir per les vies Anna Guinovart, Joan Marc i la Integra Pilar Martínez.

Monitors i cursetistes. FOTO: SEDEG

Les sortides pràctiques del curs d'escalada es van fer durant 3 caps de setmana i el seminari de Via Llarga es va fer al Gorro Frigi

LLAFRANC – TAMARIU – LLAFRANC, 21 DE GENER

XAVIER BERTRAN

Amb 20 companys i companyes, sortim a les 7 del matí del lloc de sempre i ens dirigim cap a Llafranc, on després d'aparcar els cotxes, ens concentrem davant del port per començar la caminada.

Anem per carretera (més fàcil i més pràctic per començar la caminada) fins al Far de Sant Sebastià on comencem a albirar les precioses vistes que ens acompanyaran al llarg de tota la primera part del camí.

A dalt del Far, fem una curta visita al poblat ibèric que hi ha en aquell lloc. Una vegada arribem a Tamariu seguim camí, ja per l'interior, passant per diversos masos i aprofitant per dinar una mica. Continuem camí fins a arribar a Llafranc.

Cales de Llafranc. FOTO: XAVIER BERTRAN

Components de la sortida. FOTO: XAVIER BERTRAN

RUTA PREHISTÒRICA DE CÉLLECS, 11 DE FEBRER

MONTSERRAT ESTRUCH BRICHS

El diumenge 11 de febrer ens trobem el grup de Matinals al lloc habitual a les 9 del matí. S'ha format un grup ben nombrós, de 40 persones, que marxem en cotxe cap a la Roca.

Una vegada allà agafem la carretera que va cap a Vilanova del Vallès i entrem a la urbanització les Roquetes, que es troba a l'esquerra de la carretera, des d'on comença la ruta prehistòrica que volem fer. També s'hi pot arribar des de la urbanització la Pineda, situada una mica abans.

Aquesta ruta prehistòrica es troba en el recorregut del sender de Petit Recorregut PR-C36, marcat amb els colors blanc i groc, i que l'Agrupació Excursionista de Granollers ha senyalitzat i té cura de conservar. La ruta que farem és fàcil, té 8 km i 370 metres de desnivell.

Al cap de poca estona de caminar ja trobem a l'esquerra, a uns 70 metres a l'interior del bosc, el dolmen de Can Gol II i, per un camí a la dreta, a uns 100 metres, la Pedra Foradada. Els monuments megalítics que anem trobant testimonien el poblament d'aquesta zona des d'èpoques molt antigues. La Pedra Foradada és un gran bloc granític en forma d'esfera, foradada de manera artificial, i que segurament també tenia un caràcter sepulcral.

Retornem al camí principal i una mica més endavant, a la dreta, entrant al bosc uns 300 metres, trobem un dels monuments més impressionants del recorregut, la Pedra de l'Oreneta, un gran bloc granític d'uns 11 metres de llargada per 7 d'amplada i 4 d'alçada. Forma un petit abric amb pintures rupestres que es troben actualment molt deteriorades i que tenim dificultats per apreciar.

En lloc d'anar a retrobar el camí continuem amunt per una drecera i en un redós il·luminat pel sol ens aturem a esmorzar. Més endavant retrobem el camí i trobem, desviant-nos cap a la dreta, la Pedra del Molí, un gran bloc de pedra amb una superfície plana al damunt, i més amunt encara el dolmen de Céllecs o Cabana del Moro, situat en un lloc elevat que ens permet contemplar un bonic paisatge. Aquest dolmen, a diferència de l'altre que hem vist, conserva la pedra de la coberta i és més gran.

Més amunt deixem el PR-C36, que va cap a la dreta, per agafar, a l'esquerra, el camí que ens portarà a Sant Bartomeu de Cabanyes, una petita ermita romànica documentada ja al segle XII. Al cap de poca estona ja podem apreciar l'ermita al fons, i al davant nostre descobrim el Montseny ben nevad.

Deixem l'ermita a la nostra esquerra i agafem un corriol que va baixant fins a una font d'on encara raja aigua, situada en un lloc ombrívol. Ara es tracta de continuar endavant fins anar a trobar el camí del recorregut, que havíem abandonat abans, per anar a buscar els cotxes, però abans encara trobem, a la dreta, la Pedra de les Creus, un gran bloc granític que té gravats uns motius cruciformes de diferents mides.

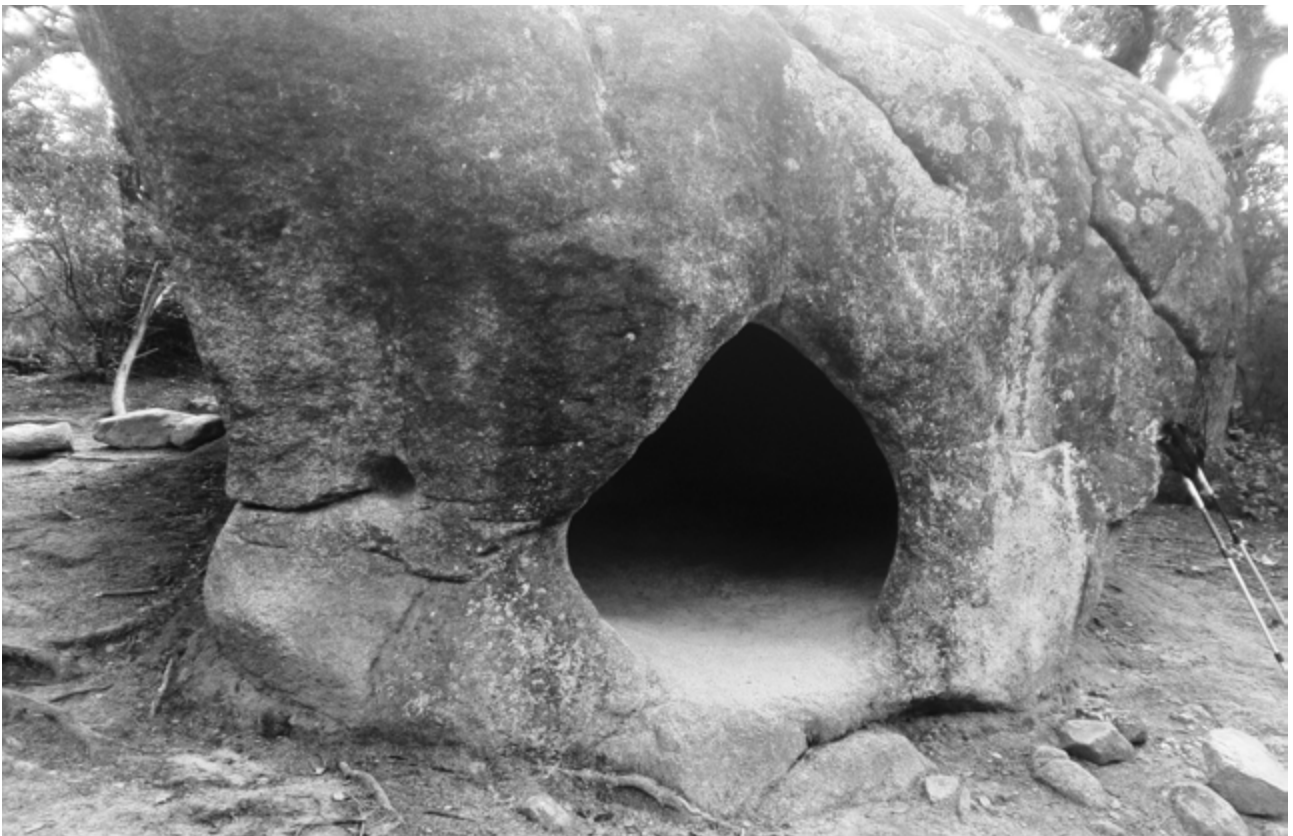
Ha estat una bonica excursió en què hem descobert una part del passat de la nostra comarca.

Els monuments megalítics que anem trobant testimonien el poblament d'aquesta zona des d'èpoques molt antigues.

Aquesta ruta prehistòrica es troba en el recorregut del sender de Petit Recorregut PR-C36

Dolmen Cova del Moro. FOTO: XAVIER MOYA

Roca Foradada. FOTO: XAVIER MOYA

CASTELLTERÇOL - ST. JULIÀ D'ÚIXOLS, 11 DE MARÇ

JOSEP Mª ROSÀS

MATINALS

86

Ermita de St. Julià d'Úixols. FOTO: JOSEP Mª ROSÀS

Sortim de Castellterçol, del costat de la zona esportiva, i ben aviat agafem la pista, que ens deixa a l'esquerra el Castell de Sant Miquel o de Castellterçol, dalt d'un turonet. És un recorregut-passeig, plàcid i relaxant amb una calçada ampla. Passem per Les Planes d'en Ricard i l'Era de les Cases fins a l'ermita de Sant Julià d'Úixols, que és preromànica del segle X, i el campanar del segle XI. Està situada al Puig Castellar, de 900 m d'alçada i a 4 km del poble. El bosc que ens envolta a banda i banda és ric en arboç i boix grèvol. La vista ens permet divisar el Montseny, el Pirineu i tot el Moianès.

Des de l'ermita baixem fins a trobar una altra pista, anem cap a l'esquerra - per a fer la tornada, és una circular - passem una tanca i s'arriba a una casa - final de pista. Passada la casa, comença un sender, marcat amb franges liles, just ens desviem a l'esquerra al costat d'un pou de glaç

fins arribar a una nova pista, girem a l'esquerra i tot xino-xano, arribem fins a la carretera de Sant Feliu a Moià. A l'esquerra ens queda damunt d'un pla un xic elevat Can Noguera, masia emblemàtica de Castellterçol. Travessem la carretera i la riera de Sant Quirze, que forma part de la capçalera del Tenes a Sant Miquel del Fai.

El camí es va acostant cap al poble, però en un gir a la dreta trobem una de les innombrables fonts de Castellterçol, la Font de Sant Antoni, on cal baixar unes escaletes molt humides i compte a no relliscar. I ja arribem a Castellterçol, per l'orient.

Excursió de 12,5 km, pràcticament plana. Val a dir que es pot fer una variant del recorregut i també al revés.

El bosc que ens envolta a banda i banda és ric en arboç i boix grèvol.

ESTANA - PRAT DE CADÍ, 3 DE JUNY

DOMÈNEC COLLADO

Prat de cadí. Components de la sortida. FOTO: DOMÈNEC COLLADO

MATINALS

87

Sortim de Granollers a les 8 del matí cap a Estana, el dia es lleva núvol i amb risc de ruixats al Pirineu segons avanci el dia. Avui tenim un desplaçament "llarg", hi anem per la C-17, el Lluçanès, el túnel del Cadí -on parem a esmorzar- i per l'estreta carretera que ens puja de Martinet a Estana -ara en millor estat que la darrera vegada plena de sots- deixant els cotxes a l'aparcament del poble.

Des d'Estana (1.510 m) veiem les boniques parets i canals -encara amb neu- de la cara nord del Cadí que avui lluiten amb els núvols per no ser amagades. Sortim del poble per pista fins al coll de Pallers (1.499 m) -últim punt on es pot arribar amb cotxe- tram que permet una bona visió de la vall de Bastanit. Seguim el PR-C 121, que s'endinsa al bosc de pins de la serra de Mataplana per un fresat camí que alterna trams plans, pujades suaus i altres més drets.

El camí avança pel bosc de pi roig, passem pel coll de Reiners (1.709 m), es canvia a la vessant de Querforadat. El camí s'enfila més i arribem a una

fita de formigó, som al Collet Roig (1.787 m), que pren el nom del color de la terra; a la dreta veiem la zona més alta de la serra del Cadí (Puig de Canal Baridana o Volturó (2.653 m). El camí planeja dins del bosc on domina el pi negre, arriba a una pista i som a tocar del Prat de Cadí, que sorprèn amb una gran i magnífica explanada herbosa envoltada de bosc als peus de les parets rocoses (Costa Cabirolera, canal d'Estana, Roca Verda, canal del Cristall, Roca de l'Ordiguer), que li donen un ambient alpí.

Parem aquí i ens dediquem a gaudir del paisatge, passejar, i els més valents pujar fort fins a tocar la neu de les canals. Un cel ennuvolat i amenaçador ens deixa un ruixat i un vent fred que ens fa treure les capelines i refugiar-nos al bosc per menjar. Per sort la pluja no anat a més i tornem a Estana pel mateix camí.

Com a cloenda parem a la terrassa del bar per reagrupar-nos, hidratar i comentar la bona sortida que hem fet.

Temps total: 4h 30'

Participants: 18 participants

Mes informació a:

<http://senders.feec.cat/pr-c-121-g94/pr-c-121>

<https://blogs.descobrir.cat/arbresibosc/delspaisoscatalans/2014/02/18/els-bosc-de-prat-de-cadi-a-l'hivern/>

<http://www.rutespirineus.cat/rutes/prat-de-cadi-des-d-estana>

SORTIDES DEL GRUP DE MATINALS 2018

TERESA MADRID VENTURA

- 14 gener – PR C-54 Sender d'Orís: Masies de Voltregà
- 22 gener – Llafranc-Tamariu-Llafranc
- 28 gener – El Bellver-El Bellit-Puigdrau-Sot de Vallfoners-El Bellver

- 4 febrer – St. Quintí de Mediona-Les Deus-Turó de Clivelleres
- 11 febrer – PR C36: Ruta Prehistòrica de Céllecs
- 18 febrer – Castell de St. Miquel-Montornès
- 25 febrer – Santa Pau-Puig Sallança-Santuari de Finestres

- 11 març – Castellterçol-St. Julià d'Úixols
- 18 març – Vilanova de Sau-Puig del Far-Salt de la Minyona

- 8 abril – 36ª Excursió Popular (voltants de Granollers)
- 22 abril – St. Feliu de Pallerols-Font Grossa-St. Miquel de Pineda

- 6 maig – Aiguafreda-Tagamanent
- 11-13 maig – Parc Natural dels Ports-Mont Caro
- 20 maig – Les Planes d'Hostoles
- 27 maig – St. Miquel Solterra-Les Guílleries

- 3 juny – Estana-Prat de Cadí
- 10 juny – Comanegra
- 17 juny – Sta. Fe-Turó de l'Home-Les Agudes-Sta. Fe
- 30 juny-1 juliol – Massís de Puymorens: Puig de la Coma d'Or

- 8 juliol – Osor-Mare de Déu del Port-El Coll-Osor
- 22 juliol – Pedraforca 360º
- 28 juliol – Passejada nocturna per la Calma

- 23 setembre – Puigmal
- 30 setembre – Tossa de Mar: Platja de Salions-Puig de Cadiretes

- 21 octubre – Balandrau

- 11 novembre – Sta. Cecília de Voltregà-St. Martí Xic
- 25 novembre – Ruta de les Ermites i masies de Vilamajor

- 2 desembre – La Garriga-Santuari de Puiggraciós-Puiggraciós
- 16 desembre – Moià: Coves del Toll i Casa Rafael Casanova
- 23 desembre – Bosc de Malhivern (La Garriga)

EXPEDICIÓ ALS ALPS 2018

HELENA I ALBA ESTAPÉ GRAU

En Jordi Prat Valls, l'Arnau Jofré Blanco, en Joan Segarra Nogueras, la Paula Segarra Nogueras, l'Helena Estapé Grau i l'Alba Estapé Grau vam fer una bona escapada als Alps a l'estiu. L'objectiu era clar, coronar el Mont Blanc, de 4807 m, arribar al sostre dels Alps. Tant clar era, que portàvem un any i mig pensant-hi i entrenant-nos tot coronant diferents cims dels Pirineus i fent plegats el primer quatre mil als Alps, la Dôme de Neige, de 4015 m, als Écrins.

Durant la preparació de l'expedició vam coincidir tots en evitar la ruta normal francesa a causa de la massificació d'aquesta i per aquest motiu vam escollir la ruta normal italiana (Via del Papa), que passa pel refugi de Gonet. La dificultat tècnica d'aquesta ruta és similar a la de la normal francesa amb la diferència que té un pas molt exposat (un pas de neu estret amb caiguda important a banda i banda) i que la gelera està molt esquerdada. L'atac al cim d'aquesta ruta és de 1800 m de desnivell, fet que la fa més exigent que la ruta per Goûter. Una altra diferència amb la via francesa és que no té telefèrics.

Vam aclimatar amb el Castor, de 4228m i el Liskamm oest, 4479m. I ja vam dirigir-nos cap al Mont Blanc, el temps es preveia bo i vam decidir, doncs, pujar amunt fins al refugi de Gonet (1500 metres de desnivell). Cap de nosaltres és partidari d'utilitzar els refugis, i menys els dels Alps tan massificats i tan exageradament cars. De manera que vam decidir d'anar amunt amb dues tendes i tot el material per dormir i cuinar. En resum, tots dúiem uns 20 kg a l'esquena amb els quals vam pujar fins a 3072 m. En arribar a la tarda al refugi no vam ser ben rebuts. Plovisquejava i no ens van deixar estar a sota el seu porxo, ja que no teníem reserva. No ens van tractar gens bé i vam arribar a l'acord de dormir a mig camí, que era l'única zona plana que no fos la gelera. Allà hi vam fer bivac, sota el plugim que queia, ja

Cim del Castor (4223m). D'esquerra a dreta: Jordi Prat, Helena Estapé, Arnau Jofré, Alba Estapé, Paula Segarra i Joan Segarra.

FOTO: HELENA I ALBA ESTAPÉ

que no hi havia espai per plantar les tendes. A les 19h ens posàvem a dormir/descansar i a les 23h ja ens llevàvem per arrancar a la 1h cap al cim.

Tota la pujada va anar bé, feia fred però també feia molt bon dia. Al refugi Vallot, que es troba a 4300m, ens vam separar en dues cordades: la cordada Jordi-Paula-Helena, que farien cim primer i la cordada Joan-Alba-Arnau, que descansàiem i després pujàiem.

Finalment, tots vam fer cim. De la mateixa manera que molta més gent. Estem ben segurs, però que érem dels pocs que vam pujar al Mont Blanc sense telefèrics ni refugis. I tenim curiositat de saber quants haguéssim estat els que ens haguéssim trobat aquella tarda a Gonet amb objectiu de fer cim sinó hi fos el refugi. De fet, la setmana després que féssim cim van prohibir l'accés al Mont Blanc per Goûter a causa de la massificació, si no es tenia la reserva del refugi feta. Potser és precisament la comoditat del refugi la que atrau a tanta gent, amb experiència o sense, a fer el cim més alt dels Alps? Potser senzillament fent que un refugi refugiés i tingués les comoditats

justes ja evitarien els problemes? Així reduirien la gent, l'impacte a la muntanya i es filtraria l'accés per les ganes de fer cim de veritat i no per la butxaca.

Potser fent que un refugi refugiés i tingués les comoditats justes reduirien la gent, l'impacte a la muntanya i es filtraria l'accés per les ganes de fer cim de veritat i no per la butxaca.

g ELS GINESTERS

CAN VICENÇ DE PALOU, 7 DE MARÇ

MIQUEL MAYMÓ

ELS GINESTERS

90

Grup de Ginesters a la festa de Can Vicenç de Palou. FOTO: JOAN CORBERA

Avui celebrem l'aniversari dels Ginesters. Com és tradició en Vicenç Catafal ens acull a casa seva per fer una calçotada. Quan hi arribem la Montse, la Dolors, en Vicenç i en Rafel ens donen la benvinguda. En Vicenç ha encès el foc per tal de tenir brasa, comença l'activitat. Uns tallen les arrels dels calçots, d'altres vetllen per la beguda. Les cerveses animen la trobada, i omplim els porrons amb cava rosat, que es buiden amb facilitat.

Seguim el ritual habitual de coure els calçots. En Julià, en Pous, en Rodri i en Carbonell s'hi impliquen activament acompanyats de la resta, que també vetllen el fum tot fent torrades. Els calçots s'agrupen i s'emboquen amb diaris damunt de les teules. En Rodri posa la salsa que ens ha fet la Mercè Serra a les tasses. Quan tot és a punt en Vicenç, a tocs de campana, comença l'àpat,

que fem a peu dret al mig de l'era. Després d'una bona estona entrem a la masia, on ens entaulem al voltant de la taula ja parada: Les mongetes del ganxet i els cigrons, amb rostos de cansalada. De tall, tenim les botifarres blanques i negres, la cansalada i també una careta de porc. Per postres, unes sucoses taronges, crema de llimona de la Bet Tió, dona d'en Josep Pous i pastís de xocolata amb nata fet per la Roser, dona d'en Julià Pratginestós, per celebrar el seu aniversari. En Rodri bufa les espelmes d'aniversari, un pastís de xocolata amb taronja, fet per la Mercè Serra, i per acabar en Rafel també bufa les espelmes d'aniversari d'un pastís de xocolata i nous fet per la Josefa, dona d'en Miquel.

Un cop pres el cafè amb ragets de licors, en Miquel pren la paraula i dirigeix la vetllada. Moments de memòria històrica i dels nostres

orígens. Gràcies a una troballa de l'amic Josep Maria Farnés, vivim uns moments molt emocionants. En Pep Comas fa unes reflexions molt emotives i alguns membres del grup recorden activitats fetes en els anys 60 i 70, quan eren més joves. Lliurem uns trofeus als mèrits reconeguts com a Ginesters de l'any 2017 a Pep Comas, Ricard Causa, Vicenç Catafal i Josep Roca. Per acabar l'acte repartim les noves samarretes.

La sobretaula és molt llarga, fem petar la xerrada. En sortir ens fem la fotografia del grup al jardí. Abraçades per acomiadar-nos i desitjar-nos salut per poder seguir sortint setmanalment i celebrar l'aniversari cada any.

VISCA ELS GINESTERS!

Integrants:

Josep Carbonell
Vicenç Catafal
Pep Comas
Joan Corbera
Rafel Franco
Julià Llobet
Josep Maria Martínez
Miquel Maymó
Manel Molina
Josep Oranias
Ismael Porcar
Josep Pous
Julià Pratginestós
Josep Roca
Josep Rodri
Salvador Vilà

XIV ANYS DE GINESTERS SEGONA ÈPOCA 7 DE MARÇ 2018

MIQUEL MAYMÓ

Als inicis del 2.004 una colla de jubilats s'organitza per sortir d'excursió setmanalment, fidels al compromís. Hem anat creixent com a grup i s'han creat vincles d'amistat entre nosaltres. També alguns se'ns han anat jubilant i d'altres incorporant.

Estem aquí celebrant 14 anys de Ginesters, de la segona època, tots junts amb alguns convidats. L'any 2017, catorze de la nostra historia, ha estat un any convuls com el país.

El compromís de formació i aprenentatge per part d'alguns Ginesters de les noves tecnologies i funcionament dels tracs, s'ha fet. No obsta'n falta mes aprenentatge.

Els Ginesters, som un grup reconegut, dins l'Agrupació i en l'entorn de muntanyencs de la comarca, també dins la Ciutat.

Ens em de sentir orgullosos de ser Ginesters, tenim una historia recent amb mes de cinc-centes sortides documentades i publicades, que serveixen per centenars de excursionistes que les utilitzen, també tenim complicitats i intercanvis d'informació i de sortides amb altres grups de excursionistes. Som un grup potent i arrelat que tenim la continuïtat garantida. Hem de sentir-nos orgullosos de ser Ginesters. Aixó farà que gaudim cada vegada mes, de sortir els dimecres de cada setmana.

Salut amics per gaudir de la muntanya....i de la nostra terra.

Visca els Ginesters

ELS GINESTERS ANY 2018

MIQUEL MAYMÓ

GENER	03	Miranda de santa Magdalena des del monestir de Montserrat
	10	Portbou a Llançà
	17	Ermites de Mataró
	24	El castell de Montgrí per santa Caterina
	31	De Garraf a Sitges
FEBRER	07	Del Pith & Putt, Vallromanes a la Roca d'en Toni i sant Mateu
	21	Siurana a Cornudella de Montsant
	28	De Can Vicenç al turó de les Tres Creus
MARÇ	07	Castell de sant Miquel, can Gurgui des de Vallromanes
	17	La Mola i el Moncau des del coll d' Estenalles
	21	Taga des de Magdalena de Puigsac- Pardines
	28	Rupit-salt de Sallent
ABRIL	04	Agudes i Turó de l'Home des de Passavets
	18	Cingles de Vallcebre
	25	Puig de les Bruixes i Comanegra
MAIG	02	El Suí des del pàrking de Vallfornès
	09	Penyes Altes del Moixeró des del coll de Trapa
	17	Estany de Sant Maurici a Aigüestortes-Portarró d'Espot
	23	Roca Colom des de Vallter
	30	Puig Cerverí des de la ribera de font Lletera
JUNY	06	El Suí i el puig Drau des de Bellver
	13	Gorgues de Carançà des de Thuès
	20	Puig de la Coma d'Or des de Puymorens
	27	Pedraforca des de Gósol
JULIOL	04	Bastiments des de Vallter
	11	Núria, Nou Creus, pic de la Fossa del Gegant, pic de l'Àguila
	18	Tossal Bovinar des del refugi de Pradell GR11.10
	25	La Tosa d'Alp des de coll de Pals
AGOST	01	Puigmal des del collet de les Barraques
	08	Refugi de Coma de Vaca, des de la ribera de font Lletera
	14	Taga des de santa Magdalena de Puigsac -Pardines
	22	Pic de Segre i Puigmal de Llo, des d'Er
	29	Gra de Fajol, Bastiments des de Vallter
SETEMBRE	05	La Covil i cim del Pla de Pujalt
	12	Roca Colom i Roc de la Mort de l'Escolà, des de Vallter
	19	Cap del Verd
	26	Pic d'Envalira
OCTUBRE	10	El Carlit des de l'estany de les Bulloses
	17	El Suí des de Collformic
	24	Castell de Montsoriu des de Breda
NOVEMBRE	07	Hostalets d'en Bas a Falgars d'en Bas
	14	Rocallarga des de la Riba del pantà de Sau
	21	Puig Lluent des de sant Romà de la Clusa
	28	Mare de Déu del Mont des de Beuda
DESEMBRE	5	Pla d'Aiats
	12	Bellmunt -Salt del Molí
	19	Puiggraciós- El Clascar- La Trona

VIDAS INTERESANTES

COLECCIONABLE N°

887

Reinhold Messner

El mejor alpinista del mundo

Reinhold Messner nació el 7 de septiembre de 1944 en Bresanone, Italia. Creció en el valle de Funes, rodeado por las Dolomitas, cadena montañosa que forma parte de los Alpes italianos, al sur del Tirol. Su padre, que era profesor, le enseñó alpinismo a él y a sus nueve hermanos. A los 5 años, Reinhold ya había alcanzado su primera cima: el Odle, de 3.025 metros.

En su adolescencia, ya era un experto escalador y, con su hermano Günther, subió los picos más altos de las Dolomitas con un estilo que le caracteriza desde entonces, basado en usar en las expediciones un equipo minimalista y realizar sus ascensos con lo básico. En 1967, se matriculó en la Universidad de Padua para estudiar Ingeniería Arquitectónica y compaginó esa carrera con su pasión por el alpinismo, hasta que su necesidad de conquista de picos más altos le empujó a dedicarse en cuerpo y alma al montañismo.

Coronó el Everest sin ayuda de oxígeno

Su primera gran aventura en la cordillera del Himalaya fue en junio de 1970 cuando, con 25 años, ascendió, de nuevo con su hermano Günther, a la montaña Nanga Parbat, de 8.126 metros y la novena cumbre más alta del mundo, por una ruta que nunca se había hecho antes. Lograron cumplir con su objetivo alcanzando la cima, pero sólo uno de ellos regresó con vida. Günther falleció durante el descenso y Reinhold, que deambuló en estado de «shock» durante tres días, pudo salvarse tras ser rescatado por unos pastores. Trasladado a un hospital, los médicos se vieron obligados a amputarle varios

dedos de un pie. «La tragedia del Nanga Parbat supuso un punto de inflexión en mi vida. Después de aquello ya no fui el mismo. El dramático descenso por la vertiente del Diamir, la muerte de mi hermano, el encuentro con los primeros lugareños... fueron instantes dictados por el destino que quedaron impresos en mi memoria más profundamente que todas las experiencias anteriores. Y tuve que aprender a vivir con ese recuerdo y también a encontrar un camino para el futuro», explicó en su libro «Vida de un superviviente».

Reinhold fue acusado por miembros de la expedición de haber abandonado a su hermano durante el ascenso, movido por su gran ambición, pero él siempre defendió que Günther falleció atrapado por una avalancha durante el descenso. Finalmente, en el 2007 y, tras haber recuperado los restos de su hermano en el Nanga Parbat, un juez le dio la razón a Messner.

Con ese trágico debut en el Himalaya, Reinhold comenzó a forjar su leyenda, porque, a pesar de aquella terrible experiencia y sus consecuencias, su

Este italiano de 74 años de origen germánico acaba de recibir el Premio Princesa de Asturias de los Deportes. Fue el primero en coronar los 14 ochomiles del planeta, una auténtica proeza.

pasión por la montaña jamás disminuyó. En 1974, batió el récord de ascenso más rápido de la historia al Eiger (Suiza), de 3.970 metros, y en mayo de 1978 coronó, junto con Peter Habeler, el Everest sin la ayuda de oxígeno, siendo las dos primeras personas en hacerlo. Pero no contento con eso, dos años más tarde, decidió repetir solo la misma ascensión, otra vez sin oxígeno, ni «sherpas» ni accesorios, como anclajes y escaleras. La insólita y arriesgada gesta quedó inmortalizada en «The Crystal Horizon», uno de los más de 50 libros que Messner ha escrito.

En esos años, concretamente en 1972, se casó con Uschi Demeter, pero la pareja

se separó cinco años más tarde, porque, como aseguró ella, «Messner me quería mucho, pero no me dejaba espacio para mi propia creatividad». A pesar del divorcio, siguieron manteniendo una excelente relación. Uschi se casó de nuevo, con un diseñador textil, llamado Peter Seipelt, y los dos han ayudado a Reinhold en varios proyectos.

Sabine Stehle, segunda y definitiva esposa

En 1984, Messner, cuando tenía 40 años, conoció a una mujer austriaca 18 años menor que él, Sabine Stehle, con la que se casó en el 2009. «Sabine ha sido la mujer más importante en mi vida. La conocí

Arriba, en una exposición, hablando del Everest, la montaña que escaló sin oxígeno. Derecha, con el también escalador Hans Kammerlander durante una de sus expediciones.

RETALLS DE PREMSA

93

VIDAS INTERESANTES

Izquierda, Messner con su padre y algunos de sus hermanos. Arriba, abrazado a Günther, uno de ellos, que falleció. Dcha., con su esposa, Sabine.

a ella y a sus tres hijos en uno de los grandes y antiguos hoteles de Merano, una ciudad balneario. Stehle me pareció una madre y una mujer inmaculada y educada», recuerda el montañero. También Sabine se quedó fascinada con la personalidad de Messner.

Encuentro con el yeti

A los 42 años, en octubre de 1986, el alpinista italiano subió al último ochomil que le quedaba: el Lhotse (8.511 metros), en el Himalaya. Así que, 16 años después de haber subido al Nanga Parbat, Reinhold se convirtió en la prime-

ra persona que ha coronado los 14 ochomiles del planeta sin ayuda de oxígeno. «Si nosotros usamos ciertas ayudas tecnológicas, el alpinismo moriría. Porque vive de lo imposible. Hoy se está convirtiendo en turismo deportivo. ¡Si hasta la escalada de roca se hace en un gimnasio! Lo que se hace en el Everest hoy en día es "trekking" de alta montaña; es una pista preparada, pero ni me opongo ni me dejo de oponer; lo describo», manifiesta con espíritu crítico. «Un alpinista va allí donde no hay nadie, donde no llegan los demás», defiende.

Desde que conquistó el

Lhotse, el italiano se retiró de la primera línea del alpinismo, si bien nunca ha podido resistirse a los retos de recorrer los últimos lugares vírgenes del planeta como la Antártida, el Ártico, Groenlandia, desiertos como el de Gobi y el Himalaya. Allí, según explicó en uno de sus libros, se topó con el yeti cuando seguía una ruta histórica de los «sherpas».

«Volví a oír aquel furioso bufido y, durante una fracción de segundo, pude ver su rostro: vi ojos y dientes, pero apenas logré distinguir forma o color. La cara no era más que una sombra gris y el cuerpo una silueta oscura y, así, amenazante, se erguía ante mí aquella figura. Era completamente peluda, tenía dos patas cortas y brazos fuertes que le caían casi hasta las rodillas. Mediría más de 2 metros de altura», dice el alpinista que, ha reconocido que debía, en realidad, de tratarse «de un oso pardo», pero que la tentación de referirse a uno de los símbolos míticos de las altas montañas fue irresistible.

En 1999, se presentó al Parlamento europeo como político independiente en la lista de Los Verdes. «Nunca he tenido carnet de partido, soy escéptico con todos ellos», dice Reinhold que, a pesar de ello, aguantó cinco años en su escaño, desde donde se ocupó de causas medioambientales y de defensa de los derechos humanos.

Desde el 2004, el aventurero y explorador se ha dedicado a crear una red de museos sobre la montaña, centrados

en el arte, la cultura, la religión y las características y peculiaridades de las regiones montañosas de todo el mundo, así como a poner en marcha una fundación de apoyo a las carreras de montaña.

El intrépido alpinista que vive en un castillo

Aunque ya no se aventura con cimas superiores a los 6.000 metros, Reinhold sigue siendo alpinista. «Pero, evidentemente, soy consciente de que a mi edad y tengo unos límites claros. Ahora he encontrado otros ámbitos donde realizarme como alpinista, aunque no sea escalando. El cine y la labor en los museos me motivan mucho», confiesa el mejor alpinista del mundo, que hoy vive en la tranquilidad de su castillo, cerca de Bolzano y las Dolomitas, y que ha dejado atrás su filosofía de intrépido montañero, siempre dispuesto a ir un paso más allá y que él mismo ha resumido en una frase: «Cuanto más alta es la montaña y más difícil es el ascenso, menos disfrutas de la cima. Sólo quieres bajar, huir de ese peligro y volver al campo base. Una vez que has vuelto sí que te sientes renacer. Es un sentimiento que te abre de nuevo el mundo entero y te dice a ti mismo: "Ahora puedes volver a subir y hacerlo un poco más difícil"». Hace unos días recibió, junto con el también escalador polaco Krzysztof Wielicki, primero en escalar el Everest en invierno, el Premio Princesa de Asturias del Deporte.

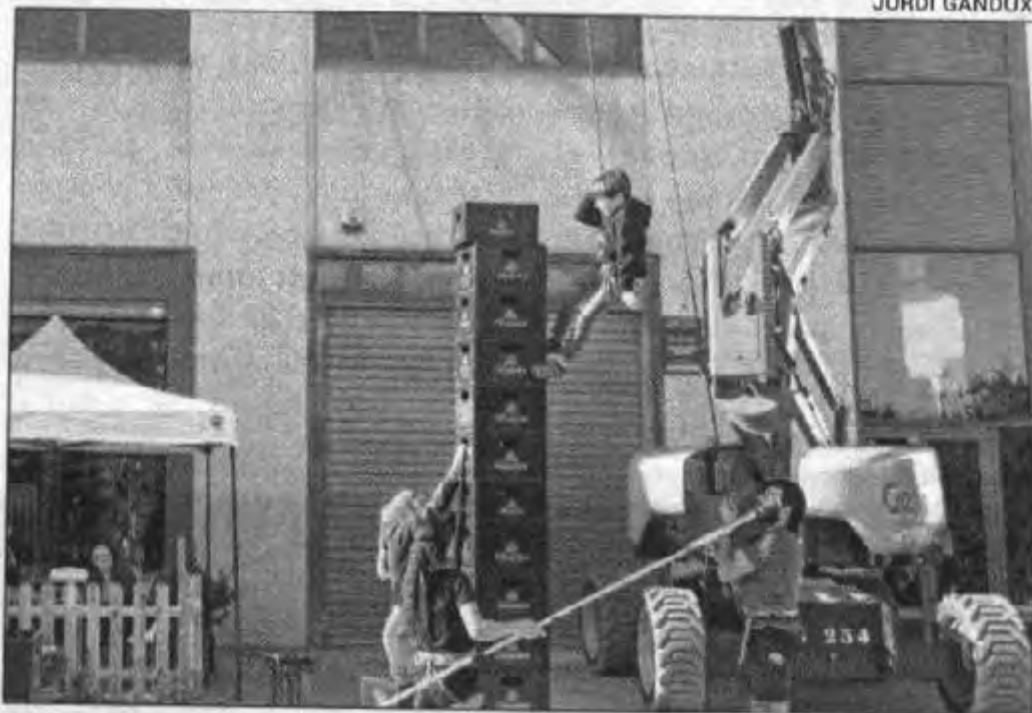

Arriba, uno de los museos de la montaña que ha impulsado. Abajo, recogiendo el Premio Princesa de Asturias con el alpinista Krzysztof Wielicki.

ESCALADA DISSABTE ES VA CELEBRAR EL FI DE FESTA

JORDI GANDUXÉ

El Climbing Festival clou la 2a edició

Amb la satisfacció dels organitzadors –la botiga Illa Sports, l'Agrupació Excursionista de Granollers i l'Indorwall Granollers– va cloure la segona edició del Climbing Festival, l'esdeveniment més gran d'escalada al Vallès. Precisament, l'Indorwall va ser el lloc escollit dissabte per fer la festa final. Al matí hi va tenir lloc un trempa-caixes –imatge– i un dj va amenitzar l'ambient. El dinar de germanor va servir de pausa abans de gaudir a la tarda de la presència del Vivi i el Moi, dos escaladors d'alt nivell que van explicar la seva última aventura per Europa. Dos dies abans, dijous, els germans Pou, l'Iker i l'Eneko, especialistes d'escalada en fissura, van presentar al Centre Cultural el documental *20 anys de muntanyes verticals*.

Tot en soldadura, gasos i maquinària

**Jordi Camp, 43 - 08400 Granollers
Tel. 93 840 40 22 - Fax .93 840 40 23**

**C/. Ebre, 54 - 08223 Terrassa
Tel. 93 785 10 80 Fax. 93 736 03 42**

e.mail: game@suministros-game.com